

Nepal'de yaşanan devrim

sayfa: 7

21. yüzyılda maoculuk

Alex Callinicos

sayfa: 6

Zeynep Çalışkan

Karl Marks:

İlk antikapitalist

"Filozoflar dünyayı çeşitli biçimlerde yorumlamakla yetindiler; oysa asıl önemli olan dünyayı değiştirmektir."

sayfa: 10

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 253

13 Mayıs 2006

1,5 YTL

İRAN İRAK OLMASIN

Amerikan yanlısı Iraklılar dahi artık bugünkü durumun Saddam döneminden bile daha kötü olduğunu kabul ediyorlar.

Irak bir içsavaşın eşiğinde. İşkence en yüksek boyutlarda. Binlerce Iraklı keyfi bir biçimde göz altına alınıyor. Amerikan ve İngiliz askerleri yargısız infazlar yapıyor.

Şehirler yakılıp yıkılıyor. Yüzlerce, binlerce insan öldürülüyor.

Hastaneler bombalanıyor. Camilere saldırılıyor.

Çocuklar birçok yerde okula gidemiyor. Hastaneler kapalı ya da elektrik olmadığı için hizmet veremiyor.

İnsanlar sokağa çıkmaktan korkuyor.

Her türlü muhalefet eziliyor. İşçiler ücretlerini alamıyor, haklarını savunamıyor. Karşılarında Amerikan ya da İngiliz askerlerini biliyorlar.

İşgal altındaki Irak'ta durum böyle ABD şimdi de İran'a saldırmak istiyor. İzin verecek miyiz. Yoksa bütün dünyada bu saldırganlığa karşı direnecek, sokaklara çıkacak mıyız?

Fastfood

Her çocuğun bilmesi gereken gerçekler

F. Aloğlu

Sayfa: 12

Hareketin geleceği

Şenol Karakaş

Sayfa: 13

Avrupa Sosyal Forumu

Sayfa: 11

KİM NE DEDİ?

“

"Uluslararası topluluk için nükleer silahlara sahip bir İran kabul edilemez,"

Chirac, Fransa Devlet Başkanı

"Evet Rumsfeld gitmeli. Ama birçok general de atılmalı. İçinde olduğumuz bataklığın sorumluluğunu onlar da paylaşıyor." **ABD ordusunda albay Douglas Macgregor**

"Stratejik, taktik ve pratik olarak beceriksiz. Rumsfeld istifa etmelidir."

Emekli general Paul Eaton

"Rumsfeld'in enerjik, ve kararlı liderliği bu dönemde tam da bizim ihtiyacımız olan şeydir." **George Bush**

"ABD ve Çin büyük bir okyanus tarafından bölünmüş ama buna rağmen halklarımıza büyük fırsatlar yaratan küresel ekonominin tarafından birleştirilmiş iki halktır. Bizim iki ulusumuz serbest pazarın gelişiminde ortak çıkarlara sahiptir." **George Bush, Çin devlet başkanı Hu Jintao'yu karşılama konuşmasından**

"Burada özgürlük ve demokrasi var" **Leyla Zana, Irak'a yaptığı gezi sırasında**

"Herkes anladı ki, savaşla ve silahla bir yere varılmıyor" **Kürdistan Bölge Başkanı Mesud Barzani**

"Rahip Santoro cinayetiyle ilgili herhangi bir seyahat kısıtlaması veya rezervasyon iptali veya olumsuz anlamda talep kayması yaşanmamış, Avrupa'da tatil yapmayı planlayan Arap ülkeleri vatandaşlarının Türkiye'ye yönelindikleri gözlenmiştir" **Atilla Koç, Turizm Bakanı**

”

Mezarda emeklilik yasası geri çekilsin!

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı'nın çoğu emeklilik işlemlerini düzenleyen 10 maddesiyle 5 geçici maddesini sosyal devlet ilkesine aykırı bularak Meclis'e iade etti. Sezer, ortalama ömrün 65 yıl olduğuna bu yüzden 2044'ten itibaren 65'e yükseltilecek emeklilik yaşının, emeklilik hakkını olanaksız kılacağını vurguladı.

AKP hükümeti büyük bir olasılıkla yasa'yı aynen Cumhurbaşkanına iade edecek. Bunun nedeni, bu yasanın, hükümet açısından IMF'ye ve büyük sermayeye yaranmanın en belirleyici adımlarından birisi olması.

Sağlık güvencesi yok oluyor

Çünkü Sosyal Güvenlik Yasası, IMF ile imzalanan yeni Stand-by anlaşmasının temel şartı.

Yasa bütün göz boyamasının ardından sağlık hizmetinden faydalanan büyük çoğunluğa şu saldırılara maruz bırakıyordu:

-Sağlık güvencesinin kaybı

-Sağlığın ücretli hale gelmesi
-Sağlığın ulaşılabilir olmaktan çıkması
-Sağlık hizmetlerine ulaşmada eşitlik ilkesinin kaybı
-Koruyucu Sağlık Hizmetlerinin göz ardı edilmesi

Sağlık çalışanlarının hakları gasp ediliyor

Sağlık çalışanları ise yasayla birlikte bir dizi kayba uğrayacak:

-İş güvencesinin kaybı
-Ekip Çalışması yerine işçi-işveren ilişkisi
-Dayanışma yerine rekabet
-Düşük ücretler
-Sendikasılaşma (Bireysel sözleşme)

Mezarda emeklilik

Ortalama ömrün 65 yıl olduğu Türkiye'de emeklilik yaşını kademeli bir biçimde 65 yaşına yükseltmeyi amaçlayan bu yasa, işçilere, tabularının son çivisi de çakılmadan emekli olma hakkını tanıyıyor.

Yasa geri çekilsin

Emekli Sandığı, SSK ve Bağ-Kur'u birleştiren, emeklilik sistemi ve sağlık sistemini ayrıştıran bu yasa, IMF'nin ve Türkiye'de büyük sermayenin doymak bilmez kar iştahının sözcüsü olan AKP'nin emekçilere yönelik büyük çaplı bir saldırısından başka bir şey değil.

Aile hekimliği sistemiyle sağlık özelleştiriliyor. Sağlık ocaklarının yeri, yasaya göre Aile hekimliği ofisleri alıyor.

Yasaya karşı emek ve meslek örgütleri bir referandum düzenlemiş ve yaklaşık 2.5 milyon kişi yasaya "Hayır!" demişti.

Şimdi, yasaya karşı yaygın bir kampanyayı sürdürmeliyiz. Öncelikle yasanın ve aile hekimliği sisteminin uygulandığı pilot bölgelerde daha güçlü kampanyalar yapmaya başlamalıyız. Yasaya hayır diyen 2.5 milyon kişi var. Bu gücü 25 milyonluk bir güç haline çevirebilirsek yasanın geri püskürtülmesi için önemli bir adım atmış oluruz.

Azınlık Hakları'na beraat kararı

Azınlık Hakları Raporu nedeniyle yargılanan Prof. Dr. Baskın Oran ve Prof. Dr. İbrahim Kaboğlu, "halkın ve düşmanlığa tahrik" suçundan beraat etti

Ankara 28. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın 10 Mayıs'ta yapılan duruşmasında, Anayasa'ya "Türklük" yerine "Türkiyelilik" kavramının konulması gerektiğinin savunulduğu "Azınlık Hakları Raporu" nedeniyle yargılanan Prof. Dr. Baskın Oran ve Prof. Dr. İbrahim Kaboğlu, "halkın ve düşmanlığa tahrik" suçundan beraat ettiler.

Şimdi sıra, Rapor basına açıklanırken İbrahim Kaboğlu'na saldırın, raporu televizyonların önünde yırtarak suç işleyen faşistlerin yargılanmasında.

Nükleere karşı, Sinop için

Küresel eylem

AKP hükümetinin, "Enerji açığımız" var diyerek gündeme getirdiği nükleer santral inşası kararına karşı Nisan ayının İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa ve Sinop'ta eylemler gerçekleşti.

Küresel Eylem Grubu (KEG) aylar öncesinden Nisan ayında nükleer santrallere karşı eylem yapma kararı almıştı.

Hükümetin nükleer santral inşa edilecek illerin başında Sinop'u göstermesi ise Sinop halkında ve Sinop'taki nükleer karşıtlarında da tepki yarattı. Sinop Bizim kampanyası nükleer santral inşası edilmesine karşı, on bin kişinin imza verdiği bir imza kampanyası örgütledi.

Sinop Çernobil olmayacak!

KEG, Çernobil felaketinin 20. yıldönümünde, 26

Nisan'da önce bir basın açıklaması yaptı. Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasından önce ve sonra yaklaşık 30 kişilik bir aktivist grubu, yüzlerine nükleer sızıntının insan vücudunda yarattığı tahribatı gösteren makyajlarla İstiklal Caddesi'nde bildiriler dağıtarak insanlarla konuştular.

Basın açıklamasına gösterilen ilgi gerçekten çok yoğundu.

Aynı saatlerde Ankara ve İzmir'de de Çernobil felaketinde yaşamını yitiren insanları anmak ve nükleer santral yapma girişimlerini protesto etmek için basın açıklamaları ve insan zinciri eylemleri gerçekleşti.

İstanbul'da ise 26 Nisan günü akşam saat 19.30'da Galatasaray Lisesi önünden Tünel Meydanı'na kadar uzanan ve yaklaşık

500 kişinin katıldığı bir insan zinciri yapıldı. Nükleere karşı insan zincirinde aktivistler coşkuydu. "Nükleer sizin Sinop bizimdir", "Nükleersiz dünya, nükleersiz Türkiye", "Sinop Çernobil olmayacak", "Kazım'ın katili nükleer lobisi" sloganlarını attılar.

Zincirin sonunda, tüm aktivistler bir araya gelerek basın açıklaması yapıldı. Küresel Eylem Grubu adına basın açıklamasını yapan Memet Ali Alabora, nükleer santrallerin tehlikeli, maliyetli ve gereksiz bir enerji kaynağı olduğunu söyledikten sonra AKP hükümetinin nükleer santral niyetinden vazgeçmesi gerektiğini söyledi.

İnsan zinciri, iki gün sonra Sinop'ta yapılacak nükleer karşıtı eyleme çağrı yapılmasının ardından sona erdi.

Sinop Çernobil olmayacak

29 Nisan'da Sinop'ta düzenlenen nükleer karşıtı eyleme yaklaşık 15 bin kişi katıldı. Sinop'ya uzun süreden beri sürdürülen kampanyanın sonucunda gerçekleşen eyleme katılanlar coşkulu ve öfkeliydi.

Sinop Uğur Mumcu Meydanı'nda toplanan binlerce nükleer karşıtı, hep bir ağızdan, "Sinop Çernobil olmayacak" diye haykırdı.

Denize açılan 30 tekne ise protesto sirenleriyle eyleme katıldı.

53 kurumun birleşerek oluşturduğu Sinop Nükleer Karşıtı Platform tarafından düzenlenen mitingde, "Termal onlarınsa Sinop bizimdir", "Hiroşima'yı, Çernobil'i, Kazım Koyuncu'yu unutmadık" sloganları atıldı.

Eyleme katılan eski bakan Yaşar Topçu aktivistler tarafından protesto edildi. Moğollar müzik grubu, mitingde söyledikleri şarkılarla insanları coşturdu.

Sinop mitingi, nükleer santral yapmak isteyen AKP hükümetine karşı mücadelenin çok önemli bir başlangıcı oldu.

3 Haziran, Cumartesi

Ankara

Nükleersiz Dünya
Nükleersiz Türkiye

ayrıtılı bilgi için: 0535 439 21 93

Küresel Eylem Grubu

BAŞYAZI

Hareketin kimi sorunları

Yan yana iki tartışma uzun bir süredir hareketin saflarında yoğun bir biçimde ele alınıyor.

Bunlardan birincisi savaş karşıtlığı mı, yoksa yeni liberal saldırılara karşı direniş mi hareketin merkezi vurgusu olmalı sorusu. Özellikle hareketin sağında yer alanlar savaşa karşı mücadeleyi küçümsemekteler.

Ne var ki hareketin solunda yer alanlar da zaman zaman bu tartışmada yanlış yere düşüyorlar. Onlar herşeyden önce savaş karşıtı hareketin antikapitalist mücadele ile olan bağlarını tam anlamıyorlar. Aynı şekilde zaten savaş karşıtı hareketin ana gücünün aynı zamanda antikapitalist olduğunu da göremiyorlar.

Oysa bütün savaş karşıtı gösterilerde ana gövdenin temel sloganlarından birisi "biz antikapitalistiz"dir.

Bir de savaş karşıtlığının sisteme yönelik olmadığını söyleyenler var. Bunu bazen "iktidara dönük değil" diye ifade edenler de var.

Oysa savaş karşıtlığı emperyalizme yani en büyük kapitalist güce vuruyor. Onu zayıflatırken bütün diğer mücadelelerin önünü açıyor. Bu hareketin kazanımları, bir başka biçimde ifade edersek büyük güçlerle sokağa çıkması, savaş çabalarını geriletmesi ve belki de savaşı durdurabilecek olması hareketin bütün diğer mevzilerde soluk almasını sağlıyor.

Örneğin ABD'de göçmen hareketi savaş karşıtlığını güçlendirirken göçmen hareketi de savaş karşıtı hareketten güç kazanıyor.

Ve zaten, savaş karşıtlığı mı yeni liberalizme karşı mücadele mi diyenler esas olarak hareketi bölmektedirler.

Cevabı ise bütün büyük eylemlerde almaktalar. Örneğin Atina'da toplanan Avrupa Sosyal Forumu'nda diğerlerinde de olduğu gibi savaş karşıtlığı en büyük kalabalıkları topladı, yürüyüşün merkezi vurgusu savaş karşıtlığıydı ama yeni liberalizme karşı mücadele örnekleri de yoğun olarak tartışıldı.

Hareket içindeki diğer tartışma ise hareketin var olup olmadığı sorusu. 2 milyonluk bir gösteriden sonra bile aynı tartışma ile karşılaşılıyor. Böyle düşünen sol sekterler aslında egemen sınıfla aynı dili konuşuyorlar. Büyük basın her büyük eylemden sonra hareketin bittiğini ya da zaten olmadığını anlatıyor. Sol sekterler de sürekli olarak aynı şeyi yapıyorlar.

Onların içinde oldukları hava hareketin yıllar önce terk ettiği hava. Yenilgi havası. Oysa bir bütün olarak emekçi hareketi yenilgi döneminden çıktı. Belki muazzam kazanımlar yani sosyal devrimler henüz yaşanmıyor ama sosyal devrimlerin yaşanması gündemde. Gerekli olan subjektif koşulun, yani örgütlenme düzeyinin yükseltilmesi. Kampanyaların, yığınsal emek örgütlerinin inşası en önemli subjektif faktörün, devrimci partinin inşasını mümkün kılacak.

Bugün devrimci partinin inşası için başka bir kestirme yol yok. Arayanlar kendilerini boşuna hareketin dışına iter, yok ederler.

İran Irak olmasın

Atina'da binlerce aktivist işgale, savaşa ve yeni liberal politikalara karşı yürürken İstanbul'da da BAK aktivistleri saraçhane'de İran Irak olmasın kampanyasını başlatan basın açıklamasını yaptılar. 100 yakın katılımlı olduğu gösteride basın açıklamasını Mustafa Alabora okudu. Açılış konuşmasını ise Mazlum Der Başkanı Mustafa Ercan yaptı.

Kürt halkı barış istiyor

Şemdinli olaylarının ardından savaş isteyen, savaşla beslenen şahinlerin sesi daha sık, daha fazla duyulmaya başlandı. Özellikle Kürt halkının Şemdinli'nin hemen ardından Yüksekova'da cenazeler için on binler halinde toplanması, çözüm ve barış istemesi savaş isteyenleri daha da köşeye sıkıştırdı. Orgeneral Büyükanıt'ın Şemdinli suçlusu hakkında yaptığı "iyimser" konuşma ise kontrgerilla operasyonlarına karşı daha yaygın bir tepkinin gelişmesine neden oldu.

AKP hükümeti ise birkaç basıncı aynı anda yediği için sıkışmış bir vaziyette kaldı. Geçen yaz aylarında, aydınlarla Kürt sorununda çözüm temalı bir toplantı yapan Tayyip Erdoğan, bu toplantının ardından Diyarbakır'a gitmiş ve Kürt sorununun varlığından, bu sorunun çözülmesinin öneminden söz etmişti.

AKP'nin neredeyse blok olarak savunduğu "çözüm" çizgisi, esas olarak Türkiye'de egemen sınıfın uzun bir süredir savunduğu çizgiydi. Egemen sınıf Avrupa Birliği ile entegrasyonu sağlam adımlarla tamamlamak için istikrara ihtiyaç duyuyor. Kürt sorununda çözümsüzlük, özellikle "düşük yoğunluklu savaş"ın yeniden zaman silahlanmaya ayrılan kaynakların daha da artmasına neden olacak. Üstelik toplumsal ve siyasal gerginlik, hızla siyasal bir istikrarsızlığa, bu ise ekonomik gerilemeyi tetikleyecek. Egemen sınıf, Kürtleri sevdiği için değil, kar oranlarının yükselmesini ve uluslararası sermaye ile ilişkilerinin tikezlememesi için, Kürt sorununda çözümünü uzun bir süredir istiyor.

1999 yılından beri Kürt hareketinin tek taraflı olarak ilan ettiği ateşkes sürecinin ardından 2002 Kasımında yapılan genel seçimlerde AKP'nin seçim zaferiyle çıkması, egemen sınıf açısından arayıp da bulamadığı fırsattı.

AKP, özellikle milliyetçi cephe tarafından hakkında çıkartılan, "irticai bir rejim kuracak" dedikodularından tamamen farklı bir biçimde egemen

sınıfın aradığı istikrarın, yani yeni liberal programın ve AB uyum sürecinin motor gücü oldu.

Tayip Erdoğan'ın Diyarbakır konuşması ise sadece egemen sınıf açısından değil, Kürt halkı için de iyimser bir politik atmosferin doğmasına neden oldu.

Fakat çözüm sürecinin güle oynaya ilerleyeceğini düşünmek yanlış. Bir yandan ordu, bir yandan savaşın besleneler, MHP, DYP ve CHP'nin başını çektiği milliyetçi cephe, çözüm yönünde adım atılması ihtimaline karşı kampanya yapmaya başladılar.

AKP'yi "terörle pazarlık yapan parti", Recep Tayip Erdoğan'ı ise "teröristi masaya davet eden başbakan" olarak suçlamaya, milliyetçi bir kutuplaşma yaratarak AKP'yi köşeye sıkıştırmaya başladılar.

Kürt hareketi bu süreçte 2 milyon kişinin katıldığı imza kampanyası ve yüz binlerce insanın katıldığı Newroz gösterileriyle yanıt verdi.

"Diyarbakır olayları" olarak adlandırılan ve yaklaşık bir hafta süren ve bebeklerin öldürüldüğü şehir merkezindeki çatışma ve saldırılardan sonra ise, Kürt sorunu etrafındaki kutuplaşma tırmanmaya başladı.

Bir yandan genelkurmay onbinlerce askeri doğuya kaydırıldı. Aynı anda milliyetçi cephe üslubundaki ırkçı ve savaşçı tonu daha da arttırdı. Çeşitli linç eylemleri, bir dizi bayrak şov gerçekleştirildi.

Diğer yandan ABD ile pazarlıklar yapılmaya başlandı. ABD'nin İran'la ilgili isteklerine, hükümet PKK ile ilgili isteklerini öne sürerek yanıt verdi. Ordunun Irak sınırındaki yığınak ve operasyonları gündeme geldi.

ABD ise özellikle Rice'in ağzından, PKK'nin tabii ki bir terör örgütü olduğunu ama Irak rejiminin otoritesine saygı duyulması gerektiğini söyleyerek, Kürt hareketinin işini Bush destekli bitirme hevesleri kursakta kaldı. Son haftalarda, Irak'taki Kürt bölgesinde hemen hemen bütün Kürt güçlerin birleşmesi, ABD'nin Kürt yönetimine güvence vermesi ise Türkiye'nin "düşük yoğunluklu

savaş"ı tırmandırma ve yaygınlaştırma isteğine bir ölçüde darbe vurdu.

AKP hükümeti ise bu dönemde arka arkaya çelişkili açıklamalar yaptı. Bir yandan Kürtlere karşı saldırgan ve savaşçı bir üslup kullanırken, zaman zaman da diyalog çağrılarını yaptı, hatta Kürtleri "silahı bırakın, oturup konuşalım" diyerek çözümü konuşmaya davet eden açıklamalar yaptı.

Tayip Erdoğan, AKP Diyarbakır Kongresi'nde, "Barış ve beraberlik" mesajları verdi. Fakat bir yandan da terörle mücadeleyi hedefler görünen fakat esas olarak Kürt hareketine ve demokratik haklara yönelik yasal baskının çerçevesini çizen Terörle Mücadele Yasası gündeme getiriliyor.

Çözüm ellerimizde

AKP'nin ayaklarını titretmesi ve milliyetçi cephe karşısında geri adım atması, seçim kampanyasına başlayan partilerin asker cenazelerini ve milliyetçiliği kaşımalarının yarattığı basınç, ana muhalefet partisinin sosyal ve demokrat hiçbir yanının kalmamış olması, sola nüfuz eden milliyetçi, yurtsever fikirler, Kürt sorununda çözüm için hangi adımların atılması gerektiğini de gösteriyor.

AKP hükümetini çözüm sürecine itmek zorundayız. Hükümet üzerinde barış talebi etrafında güçlü bir basınç yaratmamız gerekiyor.

Soldaki milliyetçi fikirlerle tartışmak, halkların kardeşliği duygusunun güçlenmesine katkı yapmalıyız.

Kürt halkının koşulsuz bir biçimde yanında olduğumuzu göstermeli ve Kürt halkına destek vermenin etkin yolunun "batı cephesi"nde her konuda yaygın kampanya yağmaktan geçtiğini kanıtlamalıyız. Yaygın ve etkili bir sağlığın özelleştirilmesine karşı kampanya, yaygın bir eğitimin özelleştirilmesine karşı kampanya, popüler ve kitlesel bir savaş karşıtı kampanya, nükleer santrallere karşı birleşik ve yaygın bir kampanya, kampanyaları sokakta örgütleyen bir aktivizm Kürt sorununda demokratik çözüm konusunda Kürt hareketine destek vermenin en etkili yoludur.

Faşistler, linç ve milliyetçilik

Bir süredir sistemli bir biçimde basın bir linç havası anlatıyor. Türkiye'nin çeşitli yerlerinde küçük faşist gruplar daha da az sayıda solcuya saldırıyorlar. Her saldırı basına "linç" diye geçiyor. Her saldırıda saldırganlar aslında Kürtlere saldırdıklarını söylüyorlar.

Her olay bir sonrakini tetikliyor. Ve artık faşistler dört bir yanda önlerine gelene süreklilik olarak saldırıyorlar. Bazen tekme, tokat, bazen satırlarla, bıçaklarla.

Bu arada faşist partinin genel başkanı "olaylara karışmayın" diyor. Aynen 70'li yıllarda Türkiye'nin yaptığı gibi. O "olaylara karışmayın" dedikçe elleriyle köpek işareti yapan faşistler daha da saldırganlaşıyorlar.

Faşistler bir süredir ise üniversitelerde saldırganlaştılar. Sadece solculara değil, kendilerinden olmayan herkese saldırıyorlar. Uzun saçlı olduğu için, bira içtiği için, kulağına küpe taktığı için insanlar faşistlerin saldırı hedefi oluyorlar. Faşistler böyle yaparak sokakta insanları sindiriyorlar ve basın "linç" hikayeleri ile bu

sindirme operasyonuna aktif olarak katılıyor.

Polis ise faşistlere müdahale etmeyerek ya da çok zaman yardım ederek görevini yapıyor ve "linç" in bir aşamasında ortaya çıkarak "linç edilene" kurtarıyor ve halkın takdirini kazanıyor.

Zam isteyen işçilere, memurlara copla, biber gazıyla saldıran polis faşistlere yarı takdir eden bir üslupla konuşarak ikna etmeye çalışıyor. Biz bu olayları geçmişte de yaşadık. Ortada bir faşist saldırganlık var ve mutlaka durdurulması gerekir.

Her faşist saldırıya her yerde cevap vermek gerekir. Uzun saçlı bir öğrenciye bir fakültede saldırdıklarında bütün fakültelerde cevap vermek gerekir. Bir yerde dolmuştan birini indirip dövüklerinde her yerde cevap vermek gerekir.

Faşist saldırganlığı sokaktan silmek gerekiyor.

Ancak kitle çizgisi, faşist milliyetçiliğin teşhiri herşeyden önemli.

Bir başka önemli nokta ise soldan gelen milliyetçilik. Solun her milliyetçi, Türk yurtseveri açılımı milliyetçilerin, faşistlerin işine yaramaktadır.

"Gece de, kampüs de bizim"

Önce 18 Nisan gecesi bir arkadaşımız, kampustaki güvenlik görevlilerince, önce sözlü tacize ardından da, şiddete maruz kaldı. Okul öğrencileri olarak bunu ertesi gün öğrenerek hemen tam bir hafta sonraya bir eylem çağrısı hazırlayıp dağıtmaya başladık.

Şaka gibi, olaydan iki gün sonra bir başka arkadaşımız, kadın bir öğrenciye cinsiyetçi küfürler eden güvenlik görevlilerini uyardığı için şiddete maruz kaldı. Bunun üzerine dağıttığımız eylem çağrılarını hemen herkese ulaştırdık. Okuldan hocalarımız ile

görüşerek destek istedik. Öğrencilerin çoğu, olayı duyar duymaz destek verdi.

Tabi, bu olay okulun gündemine geldiği ve hemen herkes haberdar olduğu için; güvenlik birimi şefi bize gelip "yigenim, bakın siz bizim çocuğumuzunuzu" tarzı yumuşamalar içine girdi.

Okul yönetimi bir fakültenin öğrenci temsilcisini gönderip "tamam haklısınız, ama böyle eylem meylem yapmayın" tarzı "ikna turları" attı.

Her şeye rağmen, bir avuç öğrenci olarak başladığımız kampanyamız, "Dikkat, güvenlik

çıkabilir" eylemimizle, 80 kişiye ulaşarak devam etti.

İletişim Fakültesi karşısında toplanıp neşeli, umutlu ve bir o kadar öfkeli olarak okulun girişindeki güvenlik kulübesine "gece bizim, kampüs bizim", "başka bir kampüs mümkün" sloganları ve şarkılarıyla yürüyüp burada basın açıklaması yaptık.

Basın açıklamasının ardından, bir arkadaşımız; pembe kurdeleye sarılı sopyayı güvenlik şefine hediye etmek istedi. Güvenlik şefi önce "de get" dediyse de; kendisini yuhalayın öğrenciler karşısında, geriye çekilmekten başka çare bulamadı.

Şimdi, kampanyamızı daha da büyütmek zorunda olduğumuzu biliyoruz. Okul yönetimi eylemlerimizden sonra, "olay için" soruşturma başlattı.

Arkadaşlarımız da, bu soruşturmanın bir parçası. Eğer biz, kampanyamızı daha da büyütmeysek; okul yönetimi hareketimizi bozmaya çalışacak.

Ancak, Fransa'daki öğrencilerin ve işçilerin gösterdiği yoldan yürürsek; çoğalarak, büyüyerek mücadelemize devam edersek o zaman kazanacağımızı biliyoruz.

Güvenliğin okulda bulunma amacı, okulun güvenliğini sağlamak veya öğrencileri korumak değil. Bugüne kadar güvenliğin "adli" bir olayda görülmüşlüğü de yok. Bizim, kendimizden korunmaya da ihtiyacımız yok. Bizim, kendimizi savunmasız bırakan YÖK yönetmeliğinden ve bize şiddet uygulayan güvenlikten kurtulmaya ihtiyacımız var.

TALEPLERİMİZ:

1. Güvenlik birimi şefi, bütün öğrenciler ve üniversite çalışanlarından sözlü ve yazılı olarak özür dilemeli, bu özür bütün fakülte binalarına asılmalıdır.
2. Sorumlu güvenlik görevlileri hesap vermelidir.
3. Bu olay veya benzeri olaylarda öğrencilere açılan bütün soruşturmalar geri çekilmelidir.

Eteğinden dolayı polis dayacağı yedi

Bir lise öğrencisi İstanbul Maltepe'de okula giderken bir polis memurunun saldırısına uğradı. Polis memuru liseli öğrenciyi kısa etek giydiği için tartakladı. Olay iki öğretim tarafından da görüldü.

Liseli öğrenci karakola başvurduğunda polisler tarafından atlatılmaya çalışıldı. Ama öğrencinin ve ailesinin ısrarı sonucu suçlu polis tesbit edildi.

İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah ise olayda dayak görülmediğini belirterek, polis memurunun da "karşısında çocuğunu görmüş gibi olduğu, onun için uyardığı" şeklinde ifadede bulunduğunu söyledi.

Komplot teorileri

Düşüm mahpus damlarına öğüt veren çok olur

Abdullah Öcalan yıllar önce Kenya'da yakalandı. Güçlü bir iddiaya göre, uluslararası bir operasyon sonucunda yakalandı ve Türkiye devletine teslim edildi.

Abdullah Öcalan'ın yakalandığı dönemde yaptığı bir dizi açıklama, sol tarafından "uzlaşmacılık", "döneklik" ve hatta "korkaklık" olarak adlandırıldı. Bu suçlamalara neden olan gelişmeyi hep beraber hatırlayalım: Kürt hareketi, Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla birlikte,

daha önceki dönemlerde de sık sık dile getirdiği "Barış" talebini, çok daha net, çok daha keskin bir strateji olarak ilan etti. 1999 yılından beri Kürt hareketi barış talep ediyor.

Silahlı mücadelesi aydınlar, liberaller ve solun ezici çoğunluğu tarafından burun kıvrılarak karşılanan Kürt hareketi, barış talep ettiğinde de aynı burnu büyüklerin burun kıvrımlarıyla karşılandı.

Kürt hareketi "bağımsız Kürdistan" derken de eleştirildi, "Biz ayrılmak istemiyoruz" derken de...

Silahlı mücadeleyi savunurken de, "silahlar sussun" derken de...

Bunun bir nedeni olmalı. Solun Kürt hareketini, eleştirel yeteneklerinin ne ölçüde geliştiğinin deneme tahtası olarak görmesinin ideolojik ve politik nedenleri olmalı. Ezilen bir halk ne yaparsa yapsın kendisini Türk soluna beğendiremiyor. Aydınların gözüne girmeyi bir türlü başaramıyor.

Bunun bir nedeni elbette var: Bu neden, solda milliyetçilik. Solda

vatan sevgisi. Solda Misak-ı Milli hayranlığı. Tapuyla hiçbir ilgisi olmaması gereken solun, kendisini TC Tapu Kadastro Müdürlüğü'nün en yetkili mercii olarak görmesi. Vatanın elden gitmesi muhtemel persellerini korumaya adanmış yurtseverlik hissiyatı.

Bu çok garip bir hissiyattır da Kürt illerinde neden 12 bin sokak çocuğu olduğuna ve işsizliğin Türkiye genelinin en az iki katı olduğuna pek fazla titizlik göstermez.

Anadilde konuşma hakkını savunan sendikalar neden kapatılmaya çalışılır? DTP neden terör örgütü gibi gösterilmeye çalışılır?

Ezici bir oyla belediye başkanlığını kazanan Osman Baydemir her fırsatta neden küçümsevir ve hedef gösterilmeye çalışılır?

Diyarbakır'da başlayan ve ardından çok sayıda ile yayılan olaylardan sonra, şimdi de yeni bir modayla karşı karşıyayız. Bir yandan hükümet yetkilileri, başbakan ve bilcümle yönetici, DTP'ye, "PKK'nin terör

örgütü olduğunu" söylemesi yönünde basınç yapıyor. Erdoğan, "kes at" diyor.

O kadar basit ki, DTP yöneticileri, Diyarbakır Belediye başkanı, "Evet, evet, PKK teröristtir" dediğinde hadise çözülecek.

Diğer yandan, soldan ve aydınlardan da DTP'ye yükleniliyor.

"Muhatabını belirle" deniyor. "Öcalan irademdir" denerek Kürt sorununun çözülemeyeceği aklı veriliyor.

Dolayısıyla, önüne gelen Kürt halkına, DTP'ye akıl veriyor.

Bu arada, görmezden gelinen, verilen bu akılların Kürt sorununun çözümüne minicik bir faydası bile olmadığı.

DTP asla o "istenen" açıklamayı yapmayacak.

DTP'den o açıklamayı yapmasını ve çözümünü konuşmak için bir muhatap bulmasını istemek, başlı başına bir siyasi sorun olan Kürt sorununda çözümsüzlüğü zorlamaktır.

Mustafa METİN

Çelme sırası bize mi geliyor ne :)

"Başka bir dünya sadece mümkün değil. Yola çıktı bile, sakın bir günde dikkatlice dinlerseniz onun soluşunu duyabilirsiniz" Arundhati Roy .

İzmir'de ki Anti-kapitalist forum boyunca, başka bir dünyanın soluk alıp verişini o kadar yakından hissedildi ki, yapacaklarımız ve yapabileceklerimiz konusunda son derece umutlu ve kararlı ayrıldık.

İzmir'de ki toplantıların en heyecan verici yanı, katılımcıların oldukça genç olmasıydı. Dershanesinden çıkıp konuşmalara katılan arkadaşlar, duymakta olduğumuz soluşun genç temsilcileriydiler.

Oluşmakta olan hareket, henüz çok başında olan küresel direniş, içinde yaşadığımız ulus ötesi kapitalizm ve yan etkileri 3 gün boyunca Türkiye'nin çeşitli yerlerinden gelen katılımcılar ile enine boyuna tartışıldı. Konu başlıkları farklı olsa bile, aslında aynı sistemin nasıl farklı maskeler ardından bize, diğer canlılara, doğaya ve hayata çelme taktığı irdelendi. Arundhati Roy'un dediği gibi, dikkatlice dinledik yaklaşımda olan başka bir dünyayı. Yüzümüze

Fransa'dan esen 68 rüzgarı ile, Latin Amerika'dan gelen sol esintiler de çarptı. Çelme takma sırası bize mi geliyor ne :)

Deniz Akın

Generali yargılamak istedi işinden atıldı

Kara Kuvvetleri komutanı Yaşar Büyükanıt hakkında soruşturma başlatan Van savcısı Ferhat Sarıkaya Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu tarafından meslekten çıkarıldı.

Yüksek Kurul Savcı Ferhat Sarıkaya için suç teşkil edecek bir fiil bulamamasına rağmen mesleğin şeref ve onurunu bozacak bir suç işlediğini iddia ederek Sarıkaya'yı meslekten çıkardı. Bu durumda bir general hakkında soruşturma açmanın savcılıkmesleğinin şeref ve onurunu bozmak olduğu ortaya çıktı.

ABD: 1 Mayıs'da 2 milyonluk gösteri yapıldı

ABD'de göçmen işçiler direniyorlar

Alessandra MOCTEZUMA

Amerika'da uzun yılların en büyük 1 Mayıs gösterileri gerçekleşti. İki milyondan fazla göçmen işçi ve onları destekleyenler iş bıraktılar ve onlarca kentte haklarını korumak için 1 Mayıs gösterilerine katıldılar. Göçmenler Amerika ya ve Amerikan egemen sınıflarına "göçmensiz bir Amerika nasıl olur"u gösterdiler.

Sadece Los Angeles kentinde tahminen 1 milyon kişi "Göçmensiz bir gün" pankartı altında yürüdü. Mart ve Eylül ayındaki devasa gösteriler ülkeyi sarsmıştı ama 1 Mayıs 2006 gösterileri açıkça ABD tarihinin en büyük kitle gösterileri oldu.

Bu gösteriler dizisi Sensenbrenner HR 4437 diye adlandırılan göçmenlerle ilgili yasaya karşı işçi örgütleri, lise öğrencileri ve göçmen hakları savunucuları tarafından örgütlenmeye başlandı ve kısa zamanda neredeyse bir ayaklanmaya dönüştü.

Bu yasa önerisi gerçekleşirse belgeleri olmayan göçmen işçileri suçlu durumuna getirmekte ve uzun hapis cezaları ile yüz yüze bırakmakta. Yasa şu anda Cumhuriyetçi Parti'nin hakim olduğu Temsilciler Meclisi'nden geçti. (Temsilciler Meclisi ABD'de ki iki parlamentodan birincisi. Diğeri ise her eyaletin 2'ser kişi yolladığı Senato.)

HR 4437 yasa önerisi sadece yaklaşık 12 milyon belgesiz işçiyi suçlu durumuna getirmiyor onlara yardım eden ailelerini, sendikaları ve hatta kilise yöneticilerini de suçlu hale sokuyor.

Kiliseler ve İspanyolca yayın yapan basın tarafından desteklenen gösterilerin asıl amacı Senato'nun yasa önerisi geri çevirmesini sağlamaktı. Ama gösteriler büyüdükçe gösterilerde yer alan gösterilerini 1960'ların medeni haklar hareketi ile karşılaştırmaya başladılar. Çoğumuz şimdi bir günlük bir mücadeleye değil bir neslin uzun süreli mücadelesine hazırlanamız gerektiğini anlıyoruz.

Bir Mayıs'ta bu gelişen hareket dev adımlar attı. Gösteriler çok neşeli olmasına rağmen aynı zamanda çok disiplinliydi. Fox TV'nin gösterileri Meksika milliyetçiliğinin kötü bir kopyası olarak gösterme çabasına rağmen gösterilere çok geniş bir göçmen katılımı oldu. Göçmenlerin yanı sıra mahalle örgütleri ve sendikalar da yer aldılar.

Barışı ve işçi sınıfını temsilen

giyilen beyaz T-shirtlerin yanı sıra kadın, erkek, genç, yaşlı göstericilerin ellerinde çok çeşitli bayraklar vardı.

Bazıları Amerikan bayrağı taşıırken bazıları Meksika bayrağı taşıyorlardı. Ama Kore, Afrika, Orta ve Latin Amerika ülkelerinin bayraklarının yanında İrlanda bayrakları da vardı.

Kaliforniya'da göçmen işçilerin emeğine dayalı binlerce işyeri 1 Mayıs'ta kapandı ya da faaliyetlerini sınırlamak zorunda kaldı. Aslında 1 Mayıs'ta tam anlamı ile eyalet çapında bir genel grev vardı.

Göstericilerin çoğu işlerini kaybetme riskini göze aldılar. Ama bir çok işyerinin sahibi zaten göçmen ya da göçmenlere sempatik baktığı için işyerlerini kendileri kapadılar.

Sonunda ezilenler bütün çeşitlilikleri ve zenginlikleri ile kendi dillerinde bağırarak, şarkılar söyleyerek sokaklardaydı. Kaliforniya'nın zengin yaşam tarzını sağlayanlar bu kez çalışmıyor, gösteri yapıyorlardı.

Tarım işçileri

Gösteride Kaliforniya'da kızgın güneşin altında çeşitli ürünleri toplayan tarım işçileri vardı. Los Angeles'in tekstil fabrikalarında çalışan tekstil işçileri vardı. Kaliforniya kentlerine güzelliklerini veren bahçeleri yapan bahçıvanlar vardı. Otel işçileri vardı.

Süpermarketlerde çalışan işçiler, et kombinelerinde çalışan işçiler vardı. Binlerce restoranda çalışan aşçılar, garsonlar ve bulaşıkçılar vardı. Yaşlılara ve ihtiyaçlara bakan, altlarını temizleyenler vardı.

Binaları yapan, boyayan inşaat işçileri vardı. Amerika'dan başka yer bilmeyen çocuklar ve gençler vardı.

Protesto gösterilerinde emek hareketinin rolü çok belirleyici idi. AFL-CIO (ABD'deki işçi hareketinin merkezi) göçmenler için af çıkarılması gerektiği fikrini destekliyor.

Sendikalar 1 Mayıs gösterilerinin hazırlanmasında ve örgütlenmesinde çok önemli bir rol oynadılar. Çok sayıda işçinin sendika pankartlarının arkasında yürümelerini görmek çok güzeldi.

1 Mayıs 1880 yılında Chicago kentinde göçmen işçiler tarafından başlatıldı ve bugün gene göçmen işçilerin 1 Mayıs'ı bu denli dev bir gösteri olarak düzenlemeleri insanı heyecandırıyor. 1 Mayıs gösterisi tek konulu bir gösteri değildi tam tersine her alanda eşitlik isteniyordu.

Amerika'da solda yer alanlar göçmenlerin sadece durumlarını yasallaştıran belgelere sahip olmakla yetinmeyip çalışma koşullarını iyileştiren, ücretleri ve diğer hakları geliştiren kazanımlar elde etmelerini umuyor.

Belgesiz çalışanların büyük çoğunluğu kendilerine bakmanın yanı sıra geldikleri ülkelerdeki ailelerine de bakıyorlar. Bunu yapabilmek için de uzun saatler kötü koşullarda çalışıyorlar ve çok düşük ücret alıyorlar.

Muhafazakâr basın

Bu arada başta CNN ve Fox televizyonları olmak üzere basın göçmen işçileri garip yaratıklar olarak göstermeye çalışıyor.

Muhafazakâr basına göre göçmen işçiler Amerikan hükümetleri için çok pahalıya mal oluyorlar. Oysa çeşitli araştırmalarda defalarca kanıtlandığı gibi göçmen emeği Amerikan ekonomisine kaybettirdiği söylenen rakamdan onlarca defa fazlasını kazandırıyor.

Dokümanlı çalışan işçiler bordrolarından kesilen vergilerini ödüyorlar. Öte yandan ise büyük bir alım gücünü oluşturuyorlar. 1 Mayıs gösterilerinin bir başka önemli yanı ise boykot oldu. Göçmenler o gün alışveriş yapmadılar, petrol almadılar, çeşitli hizmetleri kullanmadılar.

Sağcılar göstericileri Meksika bayrakları taşıdıkları için ve Amerikan milli marşını İspanyolca okudukları için kızgınca eleştirirken gösterilere karşı gösteriler yapan çok küçük "yurtsever" grupların milliyetçiliğini övüyorlar.

Bu yurtseverler medyanın sevgili unsurları. Medya onlara sokaklara çıkarak gösteri yapan milyonlarla eşit söz hakkı veriyor. Oysa bu yurtseverler çok küçük örgütlü güçleri temsil ediyorlar.

Ancak göçmen karşıtı hareket bir yandan da Irak savaşını gölgelemeye çalışıyor. Irak'ta ABD'nin ölü ve yaralı sayısı hızla yükseliyor.

Demokrat Partililerde Cumhuriyetçiler gibi göçmen işçilerin koşullarından tamamen habersizler.

Tartışılmaz gerçek ise şu ki, dokümanlı olan ya da olmayan göçmen işçiler artık eskisi gibi korkmuyorlar. Eşit haklar istiyorlar ve olağanüstü güçlerini görüyorlar.

Bence başka bir dünyada...

Kan bankalarına daha az ihtiyaç olacak. Yedek kana en çok ne zaman ihtiyaç duyulur? Örneğin savaş zamanlarında.

Bir şehirde diyelim ki bir tane kan bankası bulunuyor. Barış zamanı bu bankada saklanmakta olan kan, normal şartlarda şehrin tüm ihtiyaçlarını karşılamaya yetiyor. Savaş patlak verdiğinde yedek kana ihtiyaç duyan onbinlerce insan ortaya çıkacak. Bu da onbinlerce ünite ekstra yedek kan ihtiyacı doğması demek olacak.

Kentin kan bankası yetersiz kalacak. Diğer şehirlerden yardım istemenin de faydası olmayacak, çünkü oralar da bombalandığı için zaten onların da elinde kendilerine bile yetmeyecek kadar yedek kan bulunuyor olacak.

Örneğin Amerikan işgali altındaki Bağdat'ı düşünelim. Her gün yüzlerce insan bombalarla, kurşunlarla yaralanıyor ve kaybettiği kanı yeniden kazanmak için kan bankalarına ihtiyaç duyuyor. İşgal durmuş olsa bu ihtiyaç bitecek. Sosyalist toplum ise savaşlara yabancı bir toplumdur.

Yedek kan başka ne zaman gerekli olur? Deprem, sel, vb. doğal afetlerde ya da kan kanseri gibi sürekli yedek kan gerektiren hastalıklarda. Sosyalist toplumda insanların yaşayacağı binalar sahtekar müteahhitlerin ve onlara ruhsat veren rüşvetçi yetkililerin çıkarlarına göre değil, insanların güvenliği ve yaşam kalitesine göre inşa edilecek.

Malzemenin alınmayacağı ve depreme daha dayanıklı binalar yapılacak. Böylece depremlerde ölen ve yaralanan insan sayısı azalacak ve yedek kana ihtiyaç aynı oranda azalacak.

Ya da aids, kanser gibi hastalıklara, bence sosyalist toplumda daha az rastlanacak. Çünkü sağlık sistemi büyük ilaç tekellerinin ve devlet örgütlenmesi içinde onlara çalışan yetkililerin çıkarlarına göre değil, gerçekten insan sağlığı çıkarına yapılacak. Örneğin önleyici sağlık hizmetleri herkese ve ücretsiz olarak sağlanacağından, bu hastalıklara yakalanma riski azalacak. Herkes bedava ilaca ve hekim hizmetine kolayca ulaşabileceği için daha çabuk iyileşecek.

Ayrıca sosyalist toplum çevreye daha duyarlı olduğu için, kanser yapıcı malzemeler her alanda daha az kullanılacak ve böylece bu hastalık giderek yeryüzünden silinecek.

Bir de trafik kazaları var. Her gün binlerce insan trafik kazaları yüzünden ölüyor ve yaralanıyor. Sosyalist toplumda ulaşım toplu taşımaya daha fazla yönelecek. Her yere toplu taşıma araçlarıyla çok rahat ulaşabileceğiz. Örneğin Kartal'dan Şişli'ye, oradan Topkapı ve Merter'e, işimizi bitirdikten sonra Beyoğlu'na bira içmeye ve Kurtuluş'taki evimize metroyla bedava gidebileceğiz.

Böylece yukarıdaki araçlar bize çarpamayacak. Onların sayısı da alabildiğine azalmış olacak.

Otomobillere değil, kadınlara, çocuklara, yaşlılara, sakatlara, sokak hayvanlarına, bisikletlilere ve nihayet yaya erkeklerle öncelik sağlayan trafik düzenlemesi kazaları azaltacak. Böylece kazalar yüzünden yedek kan saklamaya daha az ihtiyaç olacak.

Öyleyse sosyalist toplumda o binaların yerine daha çok konser salonu inşa edebileceğiz.

Cengiz ALĞAN

YORUM

21. yüzyılda maoculuk

Alex CALLINICOS

Geçtiğimiz haftalarda Nepal'in başkenti Katmandu'da yaşanan kitle gösterileri ve kırsal bölgelerdeki maoist gerilla savaşı kral Gyanendra'nın parlamenter yönetime dönme sözü vermesine yol açtı. Nepal'de yaşananlar son yıl yıldı dünyanın pek çok bölgesini sarsan demokratik devrim sürecinin bir örneği. Gyanendra bundan bir yıl önce, maoist Nepal Komünist Partisi'nin yürüttüğü gerilla savaşının tehdidi altında olan oligarşiyi ayakta tutabilmek için kendi otokrasisini ilan etmişti.

Ancak bu adım ana muhalefetteki Yedi Parti İttifakı'nı (YPI) maoistlerle koalisyona iterek şiddetle geri tepti. Gyanendra'nın attığı geri adım şimdi karşısına dikilen güçler arasında bir çatlak yarattı. YPI kralın parlamenter rejime dönme önerisini kabul etti. Ancak maoistler geçen kasım ayında YPI ile yaptıkları 12 maddelik anlaşmanın tamamının uygulanması konusunda ısrarcılar. Bu anlaşmada cumhuriyet ilan edilmesi ve radikal bir toprak reformu için anayasal düzenleme yapılması isteniyor.

Bu bölünme demokratik devrim sorununu tartışmaya açıyor. Bu yalnızca, batılı güçlerin de ısrar ettiği gibi, liberal demokrasinin siyasi araçlarını yaratma sorunu mudur? Yoksa aynı zamanda, kapitalizmin sınırlarının ötesine geçecek bir ekonomik demokrasinin de gündeme getirilmesidir?

Nepal'de yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda coğrafik bir devrimin gündeme gelmesi korkusu Gyanendra ile muhalefet arasındaki "uzlaşma"nın arkasındaki tüm büyük güçleri (ABD, İngiltere, Hindistan ve Çin) birleştirdi.

Nepal Hınsistan ile Çin'in rekabet ettiği sınır bölgesindeki konumuyla önemli bir jeopolitik pozisyonda bulunuyor. Hindistan ise kendi içindeki maoist gerillaların yayılan gerilla mücadelesiyle karşı karşıya.

Naksalit ayaklanması

Maoist kır gerillaları 1960'ların sonunda Batı Bengal'de başlayan Naksalit isyanından beri Hindistan'da etkinler. Üzerlerindeki vahşi baskıya rağmen maoistler Bihar gibi ülkenin en yoksul kırsal kesimlerinde aktifler ve bugün eylemlerini yaygınlaştırıyorlar. Financial Times'da çıkan

bir makaleye göre, Hindistan başbakanı Manmohan Singh maoistlerin "Hindistan ulusal güvenliğini tehdit eden en büyük unsur" olduğunu söylüyor. Makale şöyle devam ediyor: "Singh'in tahminlerine göre maoist gruplar Hindistan'ın 600 bölgesinin dörtte birinde yasal sistemleri de içeren paralel yönetimler kurmuş ve yönetiyorlar. Nepal sınırından güneye kadar olan bölgede, Hindistan'ın 28 eyaletinden 13'ü bu durumdan etkileniyor."

Hintli bir Marksist geçenlerde bana, maoistlerin, "kabileler" in yaşadığı iddia edilen ormanlık alanlarda en güçlü olduklarını söyledi. Bu topluluklar sömürge öncesi, sömürgeci ve bağımsızlık dönemlerinin hepsinde iktidar hiyerarşisinden çok büyük oranda dışlanmışlar. BBC geçen aralık ayında bu toplulukların geleneksel geçim kaynaklarının tehdit altında olduğunu duyurdu. Çünkü Hindistan hükümeti ekonomiyi dünya pazarına daha fazla açma planı çerçevesinde küçük toprak sahiplerinin topraklarını konsolide etmeye çalışıyor.

Çin de Nepal'deki kargaşanın komşusu Tibet'e sıçramasından korkuyor. Bu aslında ironik bir durum. Çünkü Pekin'deki Komünist Parti rejimi meşruiyetini hala, fikirleri Nepal ve Hindistan'daki ayaklanmaları esinleyen Mao Zedung'dan alıyor.

Çin ve Hindistan'ın tüm dünyada hayranlıkla karşılanan hızlı kapitalist gelişmeleri bu gibi ayaklanmalara verimli topraklar sağlayacak gibi görünüyor. Asya Kalkınma Bankası geçen haftalarda Asya'da yüksek ekonomik büyümenin, 1.7 milyarlık işgücünün dışında 500 milyon işsiz yarattığını rapor etti.

Önümüzdeki on yıl içinde 245 milyon kişi daha emek piyasasına katılacak. Yalnızca Hindistan'da 38 milyon işsiz bulunuyor ve önümüzdeki beş yıl içinde çalışma yaşı nüfusuna girecek insan sayısı 71 milyon olacak.

Bugünün Asya "mucizesi" bir azınlığa daha büyük refah sağlayabilir. Ama çok büyük sayıda insan bunun dışında kalıyor. Bu zıtlık galiba maoist ordulara ve küresel kapitalizme karşı diğer direniş biçimlerine çok sayıda nefer sağlayacak. Demokratik devrimin alacağı daha çok yol var.

Alman solunda birliğin korunması

Volkhard MOSLER

Geçen hafta yapılan bir toplantı Almanya'nın politik manzarasını değiştirebilecek bir dizi tartışma yaptı ve yığınsal bir sol partinin temellerini attı.

Almanya'da neredeyse bir yıldır bir tartışma yaşanıyor. Bütün ülke çapında yığınsal bir sol partiyi nasıl kuracağız?

Şu anda bir sağın ve sosyal demokrat SPD'nin oluşturduğu bir "büyük koalisyon" işbaşında. Bu koalisyon vahşi bir biçimde yeni liberal politikaları dayatıyor ve Afganistan'a asker gönderdi.

Dolayısıyla sol bir alternatif acil bir gereksinim var. Böyle bir alternatif oluşturabilecek iki büyük güç var.

Birincisi WASG. 12 bin üyesi olan ve daha çok Batı Almanya'da örgütlü olan yeni bir parti. Birçok sendikacı ve sağa kaydığı için SPD'den kopan aktivist WASG içinde.

WASG'in en önemli ismi eski SPD lideri Oscar Lafontaine.

WASG içinde daha soldan gelen, DSİP'in kardeş örgütü Linksruck gibi örgütler de var.

Almanya'da solda yer alan diğer örgüt ise Komünist Doğu Almanya'nın iktidar partisinin yenilenmiş hali olan PDS. Yaklaşık 1000 profesyonel kadrosu ve 60 bin üyesi var.

Bu iki örgütün birliği isteniyor ama aynı zamanda da sorunlar var.

WASG sosyal adaleti temel alan sol politik hat etrafında inşa oldu. Almanya'daki sosyal hareketler içinde yoğun olarak yer almakta ama üyelerinin birçoğu kendilerine sosyalist demiyor ve PDS'in çok sol bir programa sahip olmasını eleştiriyor.

Başka sol gruplar ise

Kim kimdir?

SPD

Alman sosyal demokrat partisi. Sağcılarla birlikte "büyük koalisyon" içinde.

PDS

Eski Doğu Almanya'nın Komünist Partisi'nin yenilenmiş biçimi. Şimdi Almanya'nın doğusundaki en büyük sol parti.

WASG

Özellikle batı Almanya'da SPD'den kopanların oluşturduğu sol parti.

Linksruck

DSİP'in Almanya'daki kardeş örgütü ve WASG içinde faaliyet yapıyor.

PDS'in yerel düzeyde SPD ile koalisyonlara girmeye hazır olmasını eleştiriyorlar. Bütün bunlar PDS ile WASG'in birleşmesini olanaksız hale getiriyor.

Ne var ki Linksruck ve WASG'in birçok başka üyesi PDS'in yaptıklarını eleştirmenin ve buna rağmen, acilen gerekli olan, birliği gerçekleştirmenin gene de mümkün olduğunu savunuyorlar.

Bu fikirler Almanya'nın başkenti Berlin'de bir kere daha tartışıldı.

Berlin'de PDS bir kaç senedir kenti SPD ile koalisyon yaparak yönetiyor.

Başkentin çok fazla borcu olması nedeniyle yerel yönetim kesintiler ve özelleştirmeler yapıyor.

Dolayısıyla PDS'i eleştirmek için yeterince neden var. Ama, ü öte yandan da PDS'in SPD ile aynı olduğunu söylemek de çok indirgemeci olur.

PDS savaş karşıtı hareketin inşasına katkılarda bulundu, bütün büyük kampanyalarda yer aldı.

PDS'in birçok eski üyesi kendilerini hala marksist olarak görüyor ve kendi partilerinin Berlin'deki yeni liberal politikalarını eleştiriyorlar.

Linksruck WASG ile PDS'in birleşmesine karşı koşulsuz ama eleştirel bir destek vermek gerektiğini savunuyor. Bacaklardan birisi yaralı ama bu bütün bacağı kesip atmamız anlamına gelmez.

Birlik isteği WASG içindeki referandumda da ifade edildi. Her iki defasında da üyelerin yüzde 80'i PDS ile birliği savunuyorlar.

Ancak Berlin'de sol sektör ile sağ kanadın kutsal ittifakı WASG içindeki tartışmalara hâkim olabiliyordu.

Berlin'deki WASG üyeleri Nisan ayında, Eylül'de yapılacak yerel seçimlerde PDS'e karşı aday çıkarmaya karar verdiler.

Bu karara karşı bir önerge Berlin WASG üyelerinin üçte birinin desteğini kazandı.

Böylesi bir sorun ortada dururken WASG'in ulusal konferansının aldığı birlik kararı ileriye doğru bir karar.

Linksruck, Lafontaine ve birçok sendikacıdan oluşan bir koalisyon birlik tutumu doğrultusunda bir dizi önerge sundu.

Açıkça Berlin'de birlik doğrultusunda kampanya yapılmasına ve PDS'e karşı seçimlere katılmasına karşı çıkma kararı verildi.

Konferans'dan önce WASG çökmenin eşiğindedi.

Havayı değiştiren liderliğin, özellikle de Lafontaine'in birlik doğrultusunda açık bir karar alınmadığı takdirde bölünme yaşanacağını söylemesi oldu. İkinci adım birleşik bir örgüt için bir tüzük taslağı hazırlanması ve bunun her iki parti içinde de tartışılması.

Gelecek sene ilkbaharda her iki parti de konferanslarını toplayacaklar ve birleşme kararını oylayacaklar.

Gelecek sene Haziran'da bütün Almanya'da yeni bir sol parti olabilir.

İngiltere'de Respect'in başarısı

Geçen hafta yapılan yerel seçimlerde iktidardaki İşçi Partisi büyük bir yenilgi aldı. Başbakan Blair yenilginin şiddetini azaltmak için hükümette değişiklikler yaptı fakat buna rağmen 80 İşçi Partisi milletvekili artık Blair'in çekilmesini istiyorlar.

İşçi Partisi'nin solunda seçimlere katılan Respect ise çok önemli kazanımlar elde etti.

Londra'nın en yoksul mahallelerinde Respect adayları çok başarılı sonuçlar elde ettiler.

Tower Hamlets bölgesinde artık Respect ana muhalefet grubunu oluşturuyor. 12 Respect adayları seçimleri kazanırken birçok Respect adayları ise bölgelerinde ikinci oldular.

Tower Hamlet'in komşusu olan Newham belediyesinde de 3 Respect

adayı seçimleri kazanırken diğer Respect adayları da ikincinci veya üçüncü oldular. Bu bölgedeki belediye başkanlığı seçimlerinde ise Respect adayları ikinci oldu.

Orta İngiltere'deki Birmingham kentinde ise Respect Adayı Selma Yakup seçim bölgesinde ki oyların yüzde 49'unu alarak kazandı. Selma Yakup'un elde ettiği sonuç İngiltere'deki seçim sistemi içinde tam bir rekor.

Diğer bölgelerdeki Respect adayları kazanamamış olmalarına rağmen çok yerde İşçi Partisi'ni veya Muhafazakârları geçmeyi ve ikinci olmayı başardılar. Bazı bölgelerde ise Respect adayları üçüncü oldular.

Respect bütün bu bölgelerde ilk kez seçimlere giriyor ve buna rağmen çok başarılı sonuçlar elde etti.

Respect merkezinin yaptığı açıklamada sonuçların başarısı vurgulandıktan sonra örgütün her konuda ulusal ve yerel ölçekte kampanyalara devam edeceği vurgulanıyor.

İngiltere seçimlerinde aslında bir başarı elde edemeyen faşist BNP'nin aldığı oy ise ulusal basın tarafından öne çıkarılıyor ve sanki Blair'in yenilgisinde BNP'nin rolü varmış gibi gösteriliyor. Oysa BNP sadece 2 belediyede kısmi bir başarı elde etti.

Öte yandan seçimlerden kısa zaman önce Londra'da düzenlenen anti faşist müzik şenliğinin katılımı ve havası antifaşist güçlerin gücünü ve kararlılığını gösteriyor.

Anti faşist müzik şenliğine 80 bin kişi katıldı.

Nepal'de yaşanan devrim

"Korkmuyorum, hükümet beni korkutmuyor. Buradaki bütün Nepallılar özgürlük için hayatlarını vermeye hazır "Ordu ateş et ve öldür politikası uyguladı. Buna rağmen

gene de kendimi güvenli hissediyorum. Binlerce insanın arasındayım. Birbirimize yardım ediyoruz ve hatta bazı polisler bile bize yardım ediyor"

Himalaya Dağlarındaki Nepal krallığındaki ayaklanma zaferini kutluyor. Nepal haftalardır Kral Gyanendra'ya karşı başlayan genel grev ve ayaklanma ile felç olmuştu.

Kral gösterilerin sonunda geçen hafta parlamentonun yeniden kurulmasını kabul etmek zorunda kaldı. Ama kralın bu geri adımı ülkenin kırsal alanlarını büyük ölçüde kontrol eden Maocu gerillalar tarafından kesinlikle reddedildi.

Geçtiğimiz haftalarda Nepal halkı bir dizi genel grev ve yürüyüşle tercihini gösterdi.

Çatışmaların büyük kısmı Katmandu'da ve kralın sarayının çevresinde yaşandı. Göstericilerle halk arasında çatışmalar yaşandı ve 14 kişi öldü.

24 yaşında bir gösterici olan Ranjal Varal "Korkmuyorum, hükümet beni korkutmuyor. Buradaki bütün Nepallılar özgürlük için hayatlarını vermeye hazır" diyordu.

"Ordu ateş et ve öldür politikası uyguladı. Buna rağmen gene de kendimi güvenli hissediyorum. Binlerce insanın arasındayım. Birbirimize yardım ediyoruz ve hatta bazı polisler bile bize yardım ediyor" diye devam ediyordu.

Hareket anayasal muhalefeti oluşturan ve Maocularla gevşek bir ittifak kurmuş olan Yedi Parti İttifakı tarafından yönlendiriliyordu.

Ancak son haftalarda halk hızla muhalefete katılmaya başladı.

Hareketin kralın geçen Şubat ayında iptal ettiği anayasal demokrasiyi yeniden kurması talebi giderek yerini cumhuriyet talebine bırakmaya başladı.

Bu gelişme panik içindeki kralın geçen hafta bir yandan seçimler vaat ederken diğer yandan da sokağa çıkma yasağını genişlettiğini anlattığı garip konuşmayı yapmasına neden oldu.

Bu konuşmaya halk kralın sarayına yürüyerek verdi. Bu yürüyüşle sokağa çıkma yasağı çöktü. Kral ve güvenlik güçleri bu barışçı yürüyüşün üzerine ateş açtı.

"Namussuzlar çocuklara ateş açtı" diyordu bir ambulans işçisi olan Bharat Sharma ve devam ediyordu: "Eğer kral bizi kurşunları ile kontrol edebileceğini

sanıyorsa aldanıyor. Bu 21. yüzyıl ve krallar nadir bulunan şeyler, daha çok hayvanat bahçelerinde onlara rastlanıyor."

"Artık kraliyet istemiyoruz, cumhuriyet istiyoruz" diyordu bir başka gösterici. "Belki yarın polise ve askerlere karşı elimizde silahlarla karşı koyarız."

En sağcı yorumcular da Nepal kralının halk arasında hemen hemen hiçbir desteği olmadığı kabul ediyorlar. Ama kralın dışarıdan destekçileri var.

Kral Gyanendra'nın açıklaması Hindistan Başbakanı'nın özel temsilcisi Karan Singh'in Nepal'i ziyaretinin ertesi günü yapıldı.

Bu arada ABD elçiliği de bu arada muhalif partileri tehdit etmekten vazgeçerek Maocu gerillalarla işbirliğini keserek anayasal monarşiyi desteklemeleri çağrısına dönüştü.

Hint ordusu da Nepal hududuna yığınak yapmaya başladı. ABD ise kralın önerisinin desteklenmesini aksi takdirde çok kan akacağını ilan etti. Ama bütün bunlara rağmen Nepal'in "barışçı Hindu krallığı" görünümü çöktü.

Bu durumun mantığını kavramak için yerel ve uluslararası güçlerin ilişkilerini anlamak gerekir.

Kraliyet ekilebilir alanların çoğunu elinde tutan feodaller

tarafından destekleniyor. Nepallıların çoğu yoksul köylü. Nepal nüfusunun sadece yüzde 2'si sanayide çalışıyor. Bu sanayi de büyük çoğunluğu ile montaj sanayi.

Fabrikaların çoğu da feodallerin ve kralın.

Kraliyetten çıkarı olan ikinci grup ise Hindistanlı sanayiciler ve tüccarlar. Hindistan'ın verdiği askeri desteğe karşı Nepal'in Hindistan'a sağladığı ayrıcalıklardan yararlanıyorlar.

Nepal feodalizmi ile Hindistan kapitalizmi arasındaki bu işbirliği Hindistan egemen sınıfının Nepal'deki politik değişimle yakından ilgilenmesine neden oluyor. Ancak Hindistan'ın Nepal'deki ekonomik ve siyasal istikrarını istemesinin bir nedeni de kendi kuzey bölgelerindeki sorunlar.

Hindistan'ın Kuzey'i Nepal'a benzer yapılara sahip ve buralarda da Maocu gerilla örgütleri ve kastlar arası bölgesel savaşlar var.

Dolayısıyla Hindistan'ın karşı karşıya olduğu durum ABD'nin Latin Amerika'da karşı karşıya olduğu durumdan çok daha ciddi. Tehdit altında olan sadece Hindistan'ın bölgesel etkisi değil kendi iç politik istikrarını tehdit altında.

Daha geniş politik değişim

olasılığı iktidardaki Kongre Partisi koalisyonu içindeki bütün partileri etkilemekte.

Hindistan'ın son zamanlarda ABD ile yakın ilişkiler kurması Bush' yönetimini de devreye sokmakta. ABD, Doğu Avrupa'da "turuncu devrimleri" desteklerken Çin ile Hindistan arasındaki fay hattı üzerine ki bir kızıl devrim zaten kriz içindeki ABD dış politikası açısından bir kabus.

Bu jeopolitik ilişkiler Nepal'deki harekete de yansıyor. Kapitalizmin biçimsiz gelişimi Hindistan'da olduğu gibi bölgeler arasında muazzam farklılıklar yaratmış.

Sorun şu ki, ekonomik bir çöküş ya da vahşi bir karşı devrimci dalga ile ezilenler birbirleri ile çatışmaya başlayabilirler. Bu durum Maocuların kontrol ettiği ülkenin %80'inde yaşanabilir.

Nepal'da 90'ların başında başlayan demokrasi hareketi 1996'da liderlikle aktivistler arasındaki ayrışma ile bölünmeye başladı. Liderlik ülkedeki sosyal eşitsizlik yerine birbirleri ile olan politik ilişkiler üzerine yoğunlaştılar.

Bugüne ana muhalefet partileri ile mücadele içindeki yığınlar arasında benzer bir durum var. Sokakta kralın baskı güçleri ile çatışan birçok insan politik par-

tiler ne derse desin mücadeleden yana.

Düzen partilerinin kralın parlamentoyu yeniden kurma önerisini benimsemeleri Maocularla ayrışmalarına neden oldu.

Bunlar gerçek sosyal gerginlikler. Egemen sınıfın bir kısmı demokrasiyi destekliyor ama egemen sınıfın çoğu bir toprak reformu ya da gelecek bir demokrasiden çok şey kaybeder.

Krala karşı çıkanlar arasında bir kesim demokrasinin ortadan kaldırılması ile sistemim zarar gördüğünü düşünenler olduğu gibi bu rejimden hiçbir çıkarı olmayanlar da var. Maocular, sokaklarda kendiliklerinden mücadele eden birçokları gibi bütün bunların dışındalar.

Bu durum büyük olasılıkla önümüzdeki günlerde derin bir ideolojik bölünmeye ve ayrılıklara neden olacak.

Egemen sınıfın bu kesimi için durum umutsuz. Çoğu eski sistemde yaşamazlar ama yeni rejimde de çok şeylerini kaybetmeyi göze alamazlar. Öte yandan küresel ve yerel güçlerin muazzam baskısı altındalar. Hatta bunların anayasal değişim talepleri bile ordunun halka değil sadece krala bağlı olması ve Maocu silahlı güçlerin ise bu orduya karşı tek alternatif olması nedeniyle tehlike altında. Kısacası egemen sınıfın reformist kanadı ciddi bir politik sorunla karşı karşıya ve büyük çelişkiler yaşıyor.

Bu politik koşullar içinde Maocu güçlerin 1970'lerde Kamboçya'da ki gelişmeler türünden politik bir felakete yol açabilecekleri söylentileri de var. Ancak bu tür söylentiler bütününle asılsız. Maocuların geniş bir politik tabanları var ve bu taban onlara güveniyor.

Asıl sorun Maocuların izolasyonları olacaktır. Nepal'in dünyanın geri kalanı ilişkilerini bugüne kadar biçimlendirmiş olan güçlerin elindeki en büyük silah bu.

Bu durumda küresel antikapitalist hareket Nepal'deki gelişmelerin Nepal halkı için değil halkların yoksulluğunun sorununu olan küresel güçlerin, egemen sınıfların krizi olması sağlamalıdır.

İRAN İRAK O

ABD bugün dünyanın en büyük nükleer silah gücüne sahip. ABD'nin İran'a saldırmasını şiddetle bekleyen ve hatta bu işi üslenmek isteyen Ortadoğu'daki bekçi köpeği İsrail'in elinde de 500'e yakın nükleer başlıklı füze olduğu biliniyor.

ABD yönetimi çok açık bir biçimde mutlaka İran'a saldıracağını ifade ediyor. Şu anda yapılan sadece emperyalist güçler arasındaki pazarlıklar ve dünya kamuoyunun gözünü dolduracak gerekçelerin hazırlanması.

Ne var ki ABD'nin ve diğer emperyalist güçlerin elinde dünya kamuoyuna sunabilecekleri fazla bir gerekçe yok. Tüm iddia İran'ın nükleer silah yapması ve bunun insanlık için çok büyük bir tehdit olacak olması. Ama bütün dünya biliyor ki asıl büyük nükleer tehdit ABD'nin kendisi.

ABD bugün dünyanın en büyük nükleer silah gücüne sahip. ABD'nin İran'a saldırmasını heyecanla bekleyen ve hatta bu işi üstlenmek isteyen Ortadoğu'daki bekçi köpeği İsrail'in elinde de 500'e yakın nükleer başlıklı füze olduğu biliniyor.

Bu durumda dünya ve insanlık için tehlike İran'dan çok ABD ve müttefikleri diğer emperyalist güçler.

Kaldı ki İran'ın tüm komşularında nükleer silahlar var

Öte yandan İran ısrarla nükleer programlarının sadece enerji üretimi için olduğunu söylüyor. Emperyalistler ise Türkiye'de aralarında olmak üzere birçok ülkeye nükleer santraller inşa etmeyi planlıyorlar. Nükleer santraller sahtekar bir biçimde çevre kirlenmesine karşı temiz enerji olarak sunuluyorlar. Oysa Çernobil'de olanlar ortada. Buna rağmen suçlanan

nükleer santral yapmaya hazırlanan Türkiye değil de İran'ın nükleer programı.

Asıl sorun hegemonya

ABD'nin Ortadoğu'da ki hedeflerinin arkasında yatan asıl neden dünya hegemonyası. ABD dün Irak'a, bugün İran'a saldırma planları yaparken bu ülkelerin zenginliklerini yağmalamanın yanı sıra bu ülkelerdeki savaş aracılığı ile dünya da ki rakiplerini de geriletmeyi, aradan çıkarmayı hesaplamaktadır.

Irak'a giren ABD ordusu İngilizler ile birlikte bu ülkenin başlıca zenginliği olan petrolü aralarında paylaşırken diğer emperyalist güçlerin Irak'taki etkisini de ortadan kaldırdılar. Savaş sonucu tahrip olan Irak'ın yenilenmesi için yapılan tüm harcamalarında neredeyse tamamen kendi aralarında paylaştılar.

Şimdi aynı şeyi İran da da tekrarlayacaklar. Emperyalistler arası pazarlıkların tüm anlamı bu.

Bugün ABD için en büyük rakip Çin. Rusya'da yavaş yavaş yeniden bir rakip olarak ortaya çıkıyor. Irak'a saldırı öncesinde Çin'in etrafında oluşturulan bir dizi yeni ABD üssü bu rekabette askeri olarak ABD'ye yeni avantajlar sağladı. İran'a saldırı ise bir yandan bölgesel bir güç olmaya çalışan bu ülkeyi geriye itecek diğer yandan da bu ülke aracılığı ile Çin ve Rusya'ya birer darbe daha indirilecek.

Bush'un durumu zor!

Azınlık oyları ve hile ile başkan olan George Bush'un son yapılan kamuoyu yoklamalarında zor durumda olduğu ortaya çıktı.

New York Times gazetesinin düzenli olarak yaptırdığı kamuoyu araştırmalarına göre işler nasıl

gidiyor sorusuna Amerikalıların yüzde 70'i kötü diye cevap verirken sadece yüzde 23'ü durumdan memnun.

Bush'u başkan olarak beğenen Amerikalıların oranı ise sadece yüzde 31. Yani her üç Amerikalı'dan ikisi Bush'a karşı.

Amerikalılara "ülkenin en önemli sorunu ne" diye sorulduğunda yüzde 19'u savaş diye yanıtıyor. Savaşı en büyük sorun olarak

görenler en büyük dilimi oluşturuyorlar. İkinci sorun ise petrol fiyatlarının yüksekliği. Amerikalılar Bush yönetimini petrol fiyatlarının artmasından sorumlu tutuyorlar ve bunu da savaşa bağlıyorlar. En büyük sorun petrol fiyatları diyenler ise yüzde 14.

Ekonomiyi en büyük sorun görenler ise üçüncü dilimi oluşturuyorlar. Bu cevabı verenler % 8.

Yani, Amerika savaşa karşı.

Ahmedinejad bir manyak mı?

İran devlet başkanı Ahmedinejad gözünü kan bürümüş bir manyak olarak tanıtılıyor. Her söylediği bunun delili olarak kullanılıyor.

Örneğin Nazilerin Yahudi katliamı yapmadığını söylemesi bunun bir delili olarak gösteriliyor. Gerçekten de bir soykırımı savunmak ağır bir suçtur. Ama dünyada o kadar çok yetkili çeşitli soykırımları yok sayıyor ki, Ahmedinejad bunlardan sadece bir tanesi.

İsrail devletinin ortadan kalkması gerektiğini söylediğinde de kıyamet koptu. Bu talebi onun ne kadar kanlı bir katil olabileceğinin göstergesi olarak kullanılmaya çalışılıyor.

Oysa asıl suç Siyonizmi, İsrail devletini savunmaktır. İsrail

devlet bir soykırımın sonucu olarak kurulmuştur. Varlığını bu soykırımı yani Filistinlilerin imha edilerek temiz-

lenmesine borçludur.

Öte yandan ABD Ortadoğu'ya demokrasi getirme iddiasındadır. Ancak İran'da özgür seçimler yapılmıştır ve bu seçimlerin sonucunda Ahmedinejad rakiplerini farklı bir biçimde yenerek demokratik bir biçimde seçilmiştir.

Ahmedinejad'ın seçilmesinin başlıca nedeni popülist politikaları. O İslam rejimi altında da oluşan eşitsizliği ortadan kaldıracığı ve petrol gelirlerini halkın yararına kullanacağını vaad etti. İran emekçileri bu programa oy verdiler.

Ahmedinejad bir İslam muhafazakârı olduğunu da hiçbir biçimde gizlemedi. İran halkı demokratik bir biçimde bu programa da oy verdi.

OLMASIN

Irak'a saldıran ABD ve İngiliz güçlerinin iki iddiası vardı. Birincisi bu ülkenin elinde korkunç kitle imha silahları olduğu ve Saddam rejiminin El Kaide ile işbirliği içinde olduğu için insanlık için büyük bir tehlike olduğu.

Artık ABD ve İngiliz hükümetleri bütün bunların palavra olduğunu, sadece insanları kandırmak için uydurulmuş olduğunu kabul ediyorlar.

Açık ki Irak'ta kitle imha silahı yoktu. Ve açık ki Saddam rejimi ile El Kaide arasında da bir ilişki yoktu.

ABD'nin diğer iddiası ise Irak'ta demokrasi olmadığı idi. Gerçekten de Saddam rejiminin demokratik olduğunu savunmak mümkün değil. Saddam eli kanlı bir diktatördü ve kendi halkına ve Kürtlere karşı kanlı politikalar sürdürüyordu.

Ne var ki ABD işgali Irak'a demokrasi getirmeydi. ABD'nin en büyük iddiası seçimlerin yapılmış olmasıydı ama aradan aylar geçmiş olmasına rağmen Irak'a ta hala bir hükümet kurulabilmiş değil.

Bunun başlıca nedeni Irak'ta süren ABD-İngiliz

Irak kurtuldu mu yoksa battı mı?

işgalidir. İşgal sürdükçe Irak halkı kendi sorunlarını çözme olanağı bulamayacak ve tam tersine bir iç savaşa doğru yuvarlanacak.

Bugün Irak'ta işgalcilerle karşı direnişin yanı sıra ülkenin daha önce yan

yana yaşamış olan etnik ve dini kesimleri silahlarını birbirlerine karşı da çevirmekteler.

Irak'ta bir iç savaş hiçbir Iraklının işine yaramaz. Ne Kürtler ne de Sunni ya da Şii Araplar iç savaşı istemiyorlar. İç savaş

işgalin uzamasına ve giderek daha fazla yerleşmesine neden oluyor.

ABD şimdi de İran'a demokrasi getirme iddiasında. Oysa İran'da bir süredir özgür seçimler yapılıyor. ABD bu seçimlerle işbaşına gelenleri beğenmiyor olabilir ama hem Amerikan halkı hem de bütün dünya halkları Amerika'da da seçimlerle işbaşına gelen Bush yönetimini beğenmiyor.

Kaldı ki ABD'de Bush yönetimi hile ile seçimleri kazanırken İran'daki seçimler çok daha adil bir biçimde gerçekleşti.

GÖRÜŞ

Hareket ve görevlerimiz

Kapitalist bir dünyada yaşıyoruz. Dünya her gün biraz daha küçülüyor. Bir yerde olan bir olay derhal bütün dünyada duyuluyor. Fransa'daki kazanımı, Boliviya'daki seçim sonuçlarını, Porte Allegre ya da Atina'daki sosyal forum toplantılarını anında öğreniyoruz.

Bir yerde bir eylem biçimi gelişince insanlar derhal ondan öğreniyorlar. Benzer bir eylem biçimini kendi yerlerinde (ülkelerinde, kentlerinde, işyerlerinde ya da okullarında) uygulamaya çalışıyorlar. İşte bu nedenle genel bir hareketten bahsediyoruz.

Hareket her yerde, her ülkede veya çok yüksek olduğu bir ülkede bütün işyerlerinde veya bütün okullarda aynı derecede mi yüksek? Hayır. Elbette farklar var. Kimi yerlerde objektif ve sübjektif koşullar kimi yerlerden farklı ve dolayısıyla bir yerel de biraz daha az, bir başka yerde daha yüksek bir hareket var.

Ama sosyal olaylara bakarken bu farklara değil, genele bakmak gerekir.

1968'de hareketin düşük olduğu yerler elbette vardı. Türkiye'de de İstanbul ve Ankara'daki üniversitelerde, İstanbul ve Kocaeli'ndeki fabrikalarda hareket daha yüksekti. Bilecik'teki bir fabrikada hareket aynı düzeyde değildi. Ama hiçbir zaman Bilecik'e değil, daima İstanbul'a baktık. 68 İstanbul'da şekillendi. Dünya çapında ise Fransa'da şekillendi. Yani en yüksek olduğu yerde şekillendi.

Hareketin göreceli olarak daha geri olduğu yerlerde ise yaprak kıpırdamıyor mu? Bu da doğru değil. Eğer hareket küresel olarak yükseliyorsa hemen her yerde aynı olgu yaşıyoruz. Her yerde aynı gelişmeyi çeşitli düzeylerde yaşıyoruz. Kimi yerlerde hızlı, kimi yerlerde yavaş ve göreceli olarak daha zayıf.

Hareket geri çekilip egemen sınıfın saldırısı başladığında ise gene her yerde aynı sonuçları görüyoruz. Baskı, zulüm ve emekçilerin kayıpları, örgütlenmelerinin gerilemesi. 1980'lerde ve kısmen 90'larda bütün dünyada böyle bir dönem yaşadık. O dönemde zaferden zafere koşulan bir ülke, bir işyeri, okul yoktu. Kısmi zaferler varsa da dönemin karakteri onlarla belirlenmedi.

Şimdi de bütün dünyada emeğin güçlerinin ilerlediği bir dönemdeyiz ve daha bu dönemin başındayız. Gideceğimiz çok yol var.

Türkiye'de hareket var mı, yok mu? Kimileri bu soruya "yok" diye cevap veriyor. Egemen sınıf ta böyle düşünmemiz için çabalıyor. Faşist saldırıganlığın, devlet baskısının tek anlamı bu. Çünkü onlar sınıf güçlerinin bütün dünya çapında hareket ettiğini birçok solcudan ve aydından daha iyi biliyorlar ve şimdi emeğin güçlerinin ilerlediğini biliyorlar. Bu nedenle bizim hareketimizi yavaşlatmak, geriletme istiyorlar.

Hareket kendiliğinden ileri fırlamaz. Kendiliğinden büyük yığınlar sokağa fırlayıp kazanımlar elde etmeye başlamaz. Bunun için sübjektif faktör denen örgütlenme düzeyi işin içine girer.

Eğer örgütlenme düzeyi ileri ise, deney birikimi yüksekse o vakit hareket o yerel de daha hızlı ilerler. Bu nedenle devrimci marksistlerin işi yığınların örgütlenme düzeyinin yükselmesine yardımcı olmaktır.

Bu sadece devrimci partinin inşası ile olmaz. Hareketin yükseldikçe devrimci parti zaten gelişir, güçlenir. Asıl önemli olan aşağıdan bir hareketin yükselmesine yardımcı olmaktır.

İşimiz hareketi örgütlemek de değil. İşimiz hareketin örgütlenmesine yardımcı olmak, önünü açmaktır.

Türkiye'de devrimci marksistler bunu yapmaya çalışıyor ve bunu yapmaya kararlılıkla devam edecekler.

Doğan Tarkan

Karl Marks

ilk antikapitalist

Zeynep ÇALIŞKAN

5 Mayıs 1818'de, yani günümüzden 188 yıl önce bugünlerde doğmuş olan bir adamın fikirleri bize ne anlatabilir? Tüfeklerin henüz tek kurşun atabildiği bir çağın insanı, bugünün uzaktan güdümlü füzeleriyle yüzbinlerce insanı, tek bir düğmeye basarak yok edebilme kudretine sahip emperyalizmle mücadelede, bize ne kadar yol gösterebilir?

Buharlı gemilerle, o da yalnızca gelişmiş ülkelerde, seyahat edilen bir devrin adamı, uzay mekikleriyle aya turistik seyahat düzenlenen 21. yüzyıl düzenine ne derece hakim olabilir? Telgrafın daha yeni yaygınlaşmaya başladığı, uzun yazışmaların, alıcısına haftalar sonra ulaştığı mektuplarla yapıldığı bir dönemde doğmuş biri, interneti beş yaşında çocukların bile kullandığı "enformasyon çağı" nı nasıl çözümler?

Paris'teki 1848 Şubat devriminin haberini, günler sonra Brüksel'in Nord garında bir tren makinistinden alan bir insan, birkaç dakika önce dünyanın bir ucunda yaşanan herhangi bir olayı TV'nin uzaktan kumandasına basarak haber alabilen kalabalıklara ne kadar yol gösterebilir?

188 yaşında bir ihtiyaç olmasına rağmen fikirleri bütün toplum kesimlerince tartışılan; kimilerince sahiplenilip geliştirilen, kimilerinin beğenmeyip saldırdığı; kimilerince korkulup yasaklanan, kimilerinin sırtını güvenle yasladığı Karl Marks halâ dünyamızın işleyiş biçimini açıklamaya devam ediyor.

Anti kapitalist hareket

Son yılların en hararetli tartışmalarına yol açan anti kapitalist harekete neden anti kapitalist hareket diyoruz? Örneğin yalnızca nükleer santrallerin yasaklanması için mücadele eden kimi küçük gruplar neden anti kapitalist oluyor ki? Onlar varolan kapitalist sistemi yıkıp yerine başka bir sistem kurmaktan söz etmiyorlar ki!

Sadece, İztuzu sahillerinde deniz kaplumbağalarının yumurtlama haklarını savunan bir grup çevreci nereden anti kapitalist oluyormuş? Kendilerini yalnızca kadın hakları mücadelesiyle sınırlayan, hatta kadının kurtuluşunu sosyalizmde gören sosyalistlere şiddetle karşı çıkan feminist grupların anti kapitalistliği nereden geliyor? Onlar varolan iktidarlardan bazı iyileştirmeler talep ediyor, o kadar!

Protesto gösterilerine "Biz

eşcinseliz, bu dünyada biz de yaşıyoruz" demek dışında bir taleple gelmeyen gay ve lezbiyenler mi anti kapitalist?

Yıllardır "eşit, bilimsel, parasız eğitim" sloganından başka bir şey üretmemiş öğrenciler mi anti kapitalist? Onların eşit ve parasız olmasını istedikleri eğitimi yine bu düzen vermeyecek mi? Öyleyse onlar anti bu düzenci değiller!

Her fırsatta üyelerini satan sendikalara kim anti kapitalist diyebilir?

Kapitalistlerle masaya oturup uzlaşan onlar değil mi? Ya onların üyeleri, işçiler? İkide bir sokağa çıkıp bu düzenin beğçilerinden üç kuruş fazla para dilenen, biraz daha az çalışıp yaratacakları boş zamanlarda aylıklık etmek için çalışma saatlerinin kısaltılmasını isteyen şu cahil işçiler mi anti kapitalist?

Komünistlere lafımız yok. Onların anti kapitalistliği tescilli. Zaten yıllardır kapitalizmi yıkmak istediklerini bağıra çağıra söylüyorlar. Üstelik şimdilerde moda olan "Başka bir dünya mümkün" gibi muğlak bir sloganı değil, programı, kuruluş ve geçiş aşamaları 150 yıldır saptanmış olan "Sosyalizm!" sloganını getiriyorlar toplumun önüne.

Nasıl anti kapitalist olunur?

Peki öyleyse bu sayılan insanlara biz neden anti kapitalist diyoruz? Şöyle bir toplantı hayal edelim: birbirinden çok değişik sorunlar yaşayan ve bu sorunlara duyarlı, çözümleri için bir şeyler yapılması gerektiğine inanan bir grup insan bir araya gelmiş. Kimi nükleer santrallerin hayatımızı tehlikeye attığını ve her şeyden önce buna engel olunmazsa hep-

imizin yok olacağını anlatıyor. Biri çıkıp İztuzu sahillerindeki kaplumbağaların soylarını tüketmeye kimsenin hakkı olmadığını, bunu mutlaka durdurmak gerektiğini anlatıp duruyor.

Bir diğeri kadının toplumda çektiği acılar sona erdirilmeden başka hiçbir kazanımın önemli olmadığını; başkası eşcinselleri özgülüşmeden kimsenin özgür olamayacağını söylüyor da başka bir şey demiyor.

Bir öğrenci kalkıp her şeyin eğitim sisteminde başladığını, bu eğitim sistemini değiştirmeden başka hiçbir şey yapılamayacağını anlatıyor. İşçiler yaşam standartları düzelmeden mücadele etmenin anlamı olmadığını duyuruyor. Birileri de kalkıp "İlle de sosyalizm! Hepinizin derdi sosyalizmde çözülecek, merak etmeyin!" diyor; Nuh diyor, peygamber demiyor.

Sonra bunların hepsinin anlattığı sorunların sebebi düşünülüyor, araştırılıyor. Herkes elindeki verileri bir

araya getirip ortaya koyuyor ve anlaşıyor ki tüm sorunların kaynağı aynı: kapitalizm. Her taşın altından aynı mantık çıkıyor: kâr ve rekabet hırsı. O zaman karşı çıkan şey de aynı: kapitalizm. İşte bu insanları fikirleri aracılığıyla ve yaşadıkları sorunlar nedeniyle bir araya getiren şey ortada: kapitalizm. Bu insanlar ortak bir mücadeleye yöneldiklerinde -ki Seattle'dan beri böyle- ortak bir düşmana zarar vermeye başlıyorlar: kapitalizme.

İlk anti kapitalist

188 yaşındaki ihtiyarın bu mücadelenin ilk anti kapitalist aktivisti olmasının nedeni de tam da burada yatıyor.

Yaşadığımız sorunların kaynağının bizzat yaşadığımız çağı idare eden sistem olduğunu bilimsel yöntemlerle ilk ortaya koyan kişi o oldu. Tüm bu sistemin çarklarının emeğin sömürsünden akan terle döndüğünü o kanıtladı:

artı değer teorisini ortaya koydu. Kadim dostu Engels'le birlikte hayatın hemen her alanındaki -edebiyattan felsefeye, ekonomiden siyasete, işçi sorunlarından çevreye kadar- sorunlara yanıt üretmeye gayret ettiler. Örneğin (küçük bir ayrıntı) dönemlerinde popüler olan Eugene Sue'nun romanlarındaki ahlakçılığı onlar açığa çıkardı. Oysa dönemin eleştirel felsefi akımının yaratıcıları bu romanlardan belirsiz sonuçlar çıkarıyordu.

Feministlerin iddialarının aksine, kadın sorununa duyarlıydılar ki Kutsal Aile adlı ortak eserlerinde şöyle diyorlardı:

"Tarihsel değişimi belirleyen kadınların özgürleşme oranıdır. İnsanlığın zorbalığa karşı

kazandığı zaferin bulunduğu nokta, kadının erkekle, zayıfın güçlüyle karşılaştırıldığında ortaya çıkan durumdur. Kadının özgürlük derecesi toplumsal özgürlüğün doğal ölçüsüdür."

Başka pek çok konuda söylediklerini bulmak için yazdıkları koskoca bir külliyat var, hepsini burada ele almanın imkanı yok.

Bugünün süratle değişen dünyasını Marks'ın fikirleriyle anlamamız imkansız olduğunu düşünenlere şöyle denebilir: giderek hızlanan bu değişimin nedenini bizzat Marks'ta bulabilirsiniz. Tarihteki tüm egemen sınıfların tersine, burjuvazi ancak üretim güçlerini sürekli yenileyerek, sürekli devrimci dönüşümlere tabi tutarak egemenliğini sürdürebilen bir sınıftır. Bunu söyleyen ben değilim (İyi ki de değilim, yoksa bu olguyu 150 yıl önce değil, daha yeni kavramış olacaktık). Ve bir devrimci olan Marks, devrimci dönüşümler yaptığını söylediği bu sisteme karşı, hayatı boyunca mücadele etti.

Aktivist Marks

Devrim başladığında sürgüne yollandığı Brüksel'den Fransa'ya kaçan, Paris Komünü'nde (1871'de Parisli işçileri 72 gün iktidara taşıyan ve sınıfsız toplumun temellerine çekirdek oluşturan devrim) barikatların arkasında işçilerle birlikte savaşan Karl Marks ilk anti kapitalist aktivistti gerçek-tende.

En iyi dostuyla birlikte yazdığı kitap (Komünist Manifesto) bize daha o günlerden bugün de yaşadığımız sorunların kaynağı olan kapitalizmi teşhir etti ve gelecek dünyanın ipuçlarını verdi. Alt tarafı 40 sayfalık bir metin olan bu kitap (belki tek tanrı dinlerin kutsal kitapları hariç - onları da kaç kişi sonuna kadar okuyup anlamıştır 'tanrı' bilir) dünyada en çok dile çevrilmiş ve en çok satmış ve halâ satılmakta olan bir abidedir. Çünkü halâ yüzbinlere esin kaynağı oluyor.

Sarhoşluktan ve halkın huzurunu bozmaktan hapse düşen, sevgilisine yazdığı aşk şiirlerini yaşlıklarında birlikte gülerken de okuyan Mağripli (esmer olduğu için dostları Marks'a Le Muare, Mağripli derdi) aktivist halâ uslanmadı. Aramızda dolaşıp gülümseyerek sözünü söylemeye devam ediyor: "Filozoflar dünyayı çeşitli biçimlerde yorumlamakla yetindiler; oysa asıl önemli olan dünyayı değiştirmektir."

Avrupa Sosyal Forumu

4-7 Mayıs tarihleri arasında Atina'da yapılan Dördüncü Avrupa Sosyal Forumu çok önemli bir dönemde toplandı. Kısa süre önce Fransa'da yeni işçi yasaları mücadelesi ile geri püskürtülmüştü, Latin Amerika'da sol bir dizi başarı elde etmişti ve İran'a askeri müdahale artık daha açık ve net bir biçimde tartışılıyor. Bu saldırı adeta kesin bir hal aldı.

Sosyal Forum'a 30 bin kişi kayıt yaptırdı. Sosyal Forum düzenleyicileri ilk defa Doğu Avrupa'dan ve Türkiye'den bu kadar büyük bir katılım olmasının büyük bir başarı olduğunu vurguluyorlar. Orta Doğu'dan da 100'e yakın aktivist geldi. Bugünlerde ağır baskı altında olan Mısır'daki demokrasi mücadelesinin aktivistleri de Atina'ya gelmeyi başarmışlardı.

Ayrıca Atina'da ki sosyal forumun örgütlenmesinde ilk kez sendikalar bu kadar büyük bir katkıda bulundular.

200'den fazla toplantının düzenlendiği Sosyal Forum'da en büyük toplantılar savaş karşıtı toplantılar oldu.

DSİP üyesi ve BAK aktivisti Yıldız Önen'in konuştuğu Cuma akşamki büyük savaş karşıtı toplantıya 1.000'den çok aktivist katıldı. Yıldız Önen'in yanı sıra ABD Barış ve Adalet koalisyonundan George Martin, ABD gaziler örgütünden Geoffrey Millard, İngiltere'den Kate Hudson, Chris Nineham, Mısır'dan Samir Amin, Irak Kerkük'ten Seih Al Zarkani, Yunanistan'ın devrimci marksist örgütü SEK'ten Maria Styliou, Filipinlerden Walden Bello'da konuşmacılar arasındaydı.

Bu toplantıya salondan katılan Fransız aktivist Jose Bove'de büyük alkış aldı.

Bu sosyal forumun başlıca eksikliği büyük seminerlerin yapılmamış olmasıydı. Dolayısıyla bir konunun forumu belirlemesi engellenmiş ama buna rağmen savaş karşıtlığı belirleyici bir üstünlüğe sahipti.

Alex Callinicos, Walden Bello, Suzan George'un katıldığı toplantıda oldukça büyük ve heyecanlıydı.

Fransa ve Bolivya üzerine yapılan toplantılara da katılım oldukça yüksekti.

ASF'yi örgütleyenler Sosyal Forum'un 1970'deki diktatörlüğe karşı büyük öğrenci ayaklanmasından bu yana ki en büyük siyasi etkinlik olduğunu söylüyorlardı.

Sosyal Forum daha öncekilerde de olduğu gibi sadece bir tartışma platformu değildi. Katılanların ve toplantılarda konuşanların büyük çoğunluğu hareketin içinden, mücadeleden geliyordu. Bu nedenle bütün toplantılar sokağın, mücadelenin havasını taşıyorlardı.

Selanjikte ki bir fabrika işgalinden delegeler de Forum'a katılmışlardı. Onların yanı sıra çeşitli Yunan sendikaları ertesi hafta yapılacak grev için destek toplamaya çalışıyorlardı.

Atinaya gelmeyi başaran Mısırlı aktivistlerden birisi farklı ülkelerden gelen aktivistlerle yan yana olmanın çok önemli ve öğretici olduğunu anlatıyordu.

Sosyal Forum'un son günü toplanan Sosyal Hareketler Toplantısı'nda savaş karşıtı kampanyalar Irak ve İran için 23-30 Eylül tarihleri arasında sürecek bir haftalık bir kampanyaya yapılması önerisini yaptılar ve bu öneri kabul edildi.

Sosyal Forum'dan bir dizi başka karar daha çıktı. Kasım ayında küresel ısınmaya karşı bir eylem yapılacak. Genetiği değiştirilmiş organizmalara karşı mücadele yaygınlaştırılacak.

Sosyal Forum boyunca DSİP'in Yunanistan'daki kardeş örgütü SEK 2500 gazete satarken DSİP'liler de 100'e yakın gazete sattılar.

Uluslararası Sosyalizm Akımı'nın toplantısı

Uluslararası Sosyalizm Akımı son gün yapılan toplantıdan sonra kent merkezinde büyük bir tiyatro salonunda kendi toplantısını yaptı.

Yunanistan'dan Panos garganas, İngiltere'den Alex Callinicos, Almanya'dan Christina Buchholz'un konuştuğu toplantıda Türkiye'den de DSİP adına Erkin Erdoğan katıldı.

Dünyadaki genel politik durum değerlendirmesi ile birlikte hareketin inşasının önemi ve bu arada devrimci partilerin inşasının önemi konuşmacılar tarafından vurgulandı.

DSİP'li konuşmacılar çevre, Kıbrıs, Kürt Sorun konularında düzenlenen toplantılarda da konuşular.

Forum'un son günü düzenlenen yürüyüş Amerikan Konsolosluğu'nun da önünden geçti.

Forumu düzenleyenlerin 75 bin kişinin katıldığını söylediği yürüyüşte savaş karşıtları en önde yer aldılar. Onların ardından ise Yunan SEK geliyordu.

Yürüyüşte çok küçük bir grup anarşistin sağa sola saldırması ve ardından da yürüyüş kortejlerinin kasıksan gibi kullanması bir ölçüde tepki çekti.

Yürüyüş çok coşkuluydu ve savaş karşıtı sloganlarla birlikte yeni liberalizme karşı sloganlar yürüyüşe hakimdi.

Türkiyeli savaş karşıtlarının korteji BAK bütün yürüyüşün en canlı kortejlerinden birisiydi.

Sosyal Forum çok etkileyici idi. Değişik deneylerin yan yana gelmesi çok önemli. ASF'de en çok bundan etkilenildim.

Erkan Kara

Gerek Sosyal Forum'da gerekse de yürüyüşte belirleyici konunun savaş karşıtlığı olması, savaş karşıtı toplantıların yığınsallığı bu ülkede savunduğumuz politik çizginin ne denli doğru olduğunu gösterdi.

Özden Dönmez

Hayatımda ilk kez Amerikan Elçiliği'nin önünde "Amerika Terörist" diye bağırardım. Yürüyüş çok politik ve heyecan vericiydi.

Aynur Karas

O berbat başbakan, Silvio Berlusconi'den kurtulduk ama çok daha dost bir hükümetimiz olmayacak. Biz Genova 2001 protestolarından gelen bir nesiliz.

Romano Prodi'nin hükümeti solun ve hareketin desteğiyle işbaşına geldi. İktidarda ancak bizim desteğimizle kalabilir. Oturup bekleyemeyiz, hareketi ileriye doğru götürmeliyiz.

Francesco Chiodelli, İtalya'nın Bergamo Üniversitesinde öğrenci

"Bizim üniversitemizden 16 kişi ASF'ye geldik. Farnsa'da sokaklara çıkan milyonlar Avrupa'nın geniş kalanına cesaret verebilir. Politik kararların aşağıdan gelmesi için politik olarak örgütlenmeliyiz."

Teddy Franciscot, Paris VII Jouelot Üniversitesinden bir öğrenci.

FASTFOOD

Her çocuğunun bilmesi gereken gerçekler

F. ALOĞLU

Fastfood restoranlar her geçen gün çoğalıyorlar. Türkiye’de hamburger ve pizzacıların yanı sıra dönerciler ve pideciler de artık kendilerini fastfood restoranı olarak sunuyorlar.

Özellikle hamburgerciler ve pizzacılar gençlerin ve çocukların büyük ilgisini çekiyorlar. Zaten bu tür yerler de daha çok gençlere ve daha da çok çocuklara sesleniyorlar.

Kuzey ve Güney Amerika’da, Afrika’da ve Asya’da, Avrupa’da hamburger devleri satıcılarına çocukları nasıl etkileyeceklerini anlatan kurslar düzenliyorlar.

Gıda sektörünün bütün devleri aslında gençlere ve çocuklara sesleniyorlar ve onları en büyük pazar olarak görüyorlar. Mc Donalds, Burger King, KFC, Pizza Hut’un yanı sıra Nestle, Coca Cola ve hatta MTV, Disney ve Toyota’da gıda devlerinin çocuklara pazarlama kurslarından yararlanıyorlar.

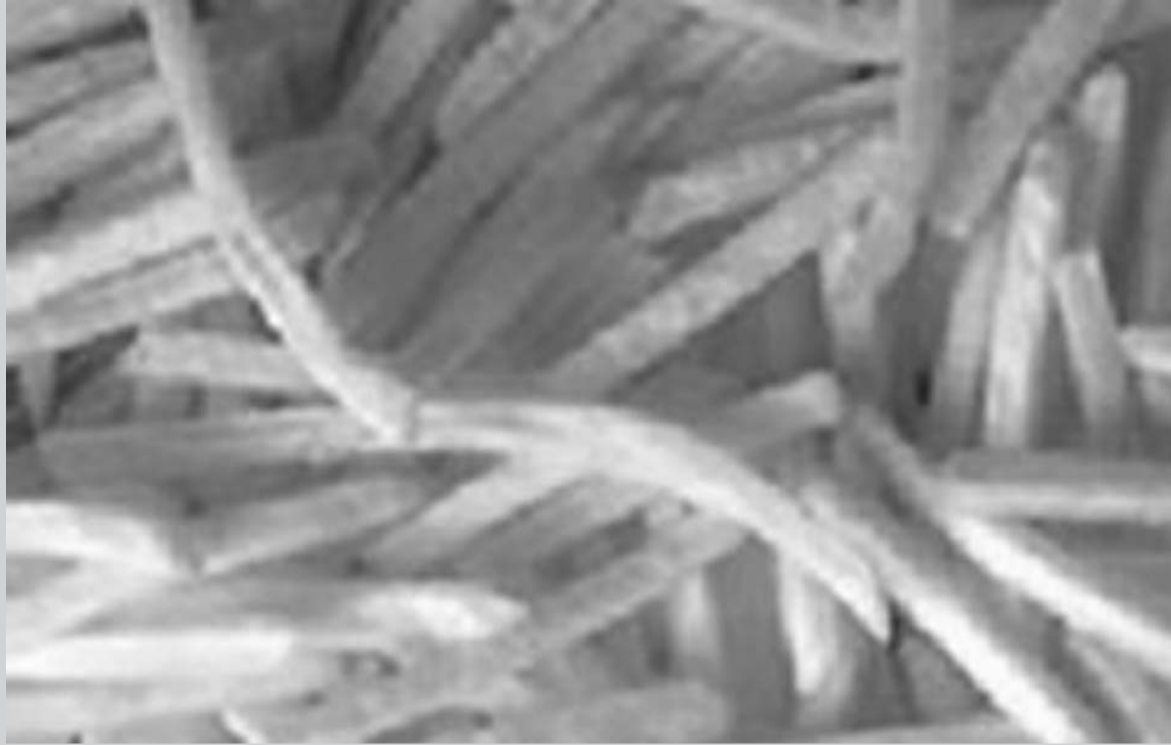
Büyük şirketlerle küçük çocuklar arasındaki ilişki son yıllarda çok büyük ölçüde değişti. Yakın zamana kadar sadece az sayıda büyük şirket küçük çocuklara hitap ediyorlardı. Şimdi ise durum tamamen farklı.

2002 yılında örneğin İngiltere’deki gıda sektöründe en büyük dört reklam verici şirket, Mc Donalds, Coca Cola, Kentucky Fried Chickens ve Pizza Hut küçük çocuklar için yılda 600 milyon dolar harcıyorlar.

Dev şirketler aniden çocukların elinde oldukça çok para olduğunu ve daha da önemlisi aileleri üzerinde büyük etkileri olduğunu fark ettiler.

Örneğin ABD’de her yıl çocuklar 500 milyar doların harcanmasında ya doğrudan ya da dolaylı olarak söz sahibi oluyorlar. Ve tabii ki dev şirketler bu paranın kendilerine akmasını istiyorlar ve bu nedenle çocukları her türlü yöntemi kullanarak tahrik ediyorlar, kandırmaya çalışıyorlar.

Şirketlerin çocukları kandırmaya çalışmasından önce elbette onların ne istediklerini

öğrenmeleri gerekiyordu. Bu nedenle araştırma şirketleri 2-3 yaşındaki çocuklar üzerinde dahi araştırmalar yapıyorlar.

Bu araştırmalarda 2-3 yaşındaki çocuklara para bile veriliyor.

Çocuk araştırmaları kendilerine yapılan harcamaları katlayarak çıkartıyorlar. Birsürü yeni fikir bu araştırmalardan çıkıyor.

Araştırma şirketleri elemanlarını evlere, okullara, ana okullarına, çarşıya yollayarak çocukları buluyorlar ve ne istediklerini, nasıl istediklerini öğrenmeye çalışıyorlar.

Örneğin bu araştırmalar sayesinde çocukların aynı reklamı defalarca seyretmelerinin üzerlerinde çok büyük etkisi olduğunu göstermiş. Aynı reklamı defalarca TV’den veriyorlar.

Çocuk aynı reklamı ne kadar çok seyredirse o kadar çok o ürüne bağlanıyor.

Şimdilerde bir Amerikalı çocuk haftada 25 saat televizyon seyrediyor. Bu yaklaşık yılda 1.5 ay aralıksız televizyon seyrediyorlar demektir.

Üstelik bu zaman süreci ekranın önünde oturup video, DVD ya da oyun seyretme sürelerini içermiyor.

Uyku ve okulda geçirdikleri zamandan sonra Amerikalı çocuklar en çok televizyon seyrederek zaman geçiriyorlar.

Bir İngiliz çocuğu ise günde 2 saat 20 dakikayı televizyon

önünde geçirirken 25 dakika video oyunları oynuyor. İngiltere’de 16 yaşındaki çocukların yarısından çoğunun kendi odalarında televizyonları var.

Tipik bir Amerikalı çocuk yılda 40 bin televizyon reklamı seyrediyor. Bunların 20 bin tanesi gıda reklamı. Yani televizyon seyredirken bir Amerikalı çocuk her beş dakikada bir bir gıda ürünü reklamı seyrediyor. Yani aralıksız olarak haftada 3 saat gıda ürünleri reklamı seyrediyor.

Sonuç olarak ne yemeleri gerektiğini ailelerinden ya da okullarından değil gıda şirketlerinin reklamlarından öğreniyorlar. Aslında kendileri de karar vermiyorlar, reklamların söylediğini yapıyorlar.

Gıda şirketleri ABD’de her yıl televizyon reklamlarına 3 milyar dolar harcıyorlar. Ancak bir başka çok etkili tanıtım yolları daha var: Oyuncaklar.

Gıda şirketleri ile oyuncak şirketleri çok yakın ilişki içinde. Çocuk yemekleri çok zaman aynı oyuncakların bir başka biçimi ile birlikte geliyor. Dolayısıyla çocuk koleksiyonu tamamlamak için aynı restorana defalarca gidiyor.

McDonalds bir fastfood şirketi olduğu kadar aynı zamanda bir de oyuncak şirketi. Her yıl 1.5 milyar dolar değerinde oyuncak veriyor ya da satıyor.

Böylece McDonalds dünyanın en büyük oyuncak şirketi haline geliyor.

McDonalds oyuncakları Çin’de çocuk işçiler tarafından yapılıyor. Zaten McDonalds şirketlerinde de çocukluk ile gençlik arasındaki yaşlarda insanlar çalışıyor.

Çin’de McDonalds oyuncaklarını yapan çocuklar 11-14 yaşları arasında ve saat başına 30 kuruş kazanıyorlar. 50 saat çalıştıklarında haftada 15, ayda 60 dolar (80 YTL’den az) kazanıyorlar.

McDonalds ve benzeri fastfood restoranlarında çalışanlar yoğun bir eğitimden geçiyorlar. Çoğu çocuk yaşında olan bu işçiler aldıkları eğitimlerde çocuk müşterilerle nasıl ilişki kurmaları gerektiğini de öğreniyorlar.

Onlara çocuk müşterilerin “gözlerinin içine bakın” deniyor. “Göz teması kurun.”

Çocuk işçiler çocuk müşterilerle göz teması kuruyorlar ve onlara bütünüyle sağlıklı maddeleri satıyorlar.

Fastfood işçileri en çok işten atılan işçiler. En uzun saatler de çalışıyorlar.

Bu Türkiye’de her türlü gıda malzemesi satan yerde en ağır biçimde böyle. Çalışma saatleri çok zaman günde 12-14 saate kadar çıkıyor. En düşük ücretlerle ve sigortasız olarak çalışılıyor. En ufak bir hatada ise iş kaybediliyor.

Gerçek tadlar unutuldu

Fastfood restoranlarında satılan bir içecek içinde 59 katkı maddesi var.

Bunların önemli bir kısmı oldukça zararlı asitler. İçinde hemen hemen doğal hiçbir şey yok.

Fastfood restoranlarının kullandığı dondurma ve ısıtma teknikleri gıdalar içindeki doğal olan her şeyi öldürükten gerçek tadlarını da yok ediyorlar ve bu nedenle hepsi suni tadlandırıcılar taşıyorlar.

Tadlandırıcıların etkisi artık o hale geldi ki çocuklar çok zaman yedikleri ve içtikleri maddelerin gerçek tadlarını değil, tadlandırıcılarla verilmiş olan tadlarını biliyorlar ve gerçeğinden çok farklı olmasına rağmen onları gerçek olarak kabul edip beğeniyorlar.

Portakal ya da elma tadı yerine E200, E210 gibi tadlar geçiyor.

Türkiye’de ise katkısız diye satılan gıda maddeleri dahi katkılı. Çünkü bir çok katkı maddesi gıda yönetmelikleri içinde “doğal” olarak kabul ediliyor.

Fastfood tekelleri sattıkları yiyecek maddelerinin yanı sıra içecek de satıyorlar. McDonalds bugün herkesten daha çok Coca Cola satıyor.

McDonalds Coca Cola şurubunu çok ucuza satın alıyor, sonra onu köpüklü bir su ile karıştırıyor ve kağıt bardakta veriyor. Böylece çok büyük kârlar elde ediyor. Aslında Coca Cola’nın bile gerçeğini satmamış oluyorlar.

Büyük fastfood şirketleri sayesinde Amerikalılar bugü 30 yıl öncesine göre iki kere daha çok tadlandırıcı içecek içiyorlar.

Küçük çocuklar dahi artık cola ve benzeri içecekleri içmeye başladılar.

Hareketin geleceği

Şenol KARAKAŞ

Son günlerde gelen birkaç haber, nasıl bir dünyada yaşadığımızı çok iyi anlatıyor. Birinci haber, Fransa'da öğrenci ve işçi hareketinin hükümetin 26 yaş altı işçilere yönelik saldırı yarasını geri çekmesine neden olan mücadeleleriydi. Bu birleşik ve militan bir mücadeleydi ve Fransa'da hükümeti rezil etti.

İkinci haber ise İtalya'dan geldi. İtalya'da birleşik sol ittifak Berlusconi'yi az farkla da olsa yendi.

İki ülkenin de istisna olmadığını görmeliyiz.

Fransa ve İtalya'da yaşananlar, iki ucundan sürekli çekilen bir zincirin, zaman zaman öne çıkan halkaları. Fransa, zaten 1995 yılından beri ayakta. Yeni liberal politikalara karşı arka arkaya verdiği ve milyonları içine çeken hareketin göz bebeklerinden. Daha geçtiğimiz aylarda Avrupa Birliği Anayasası'nı çöplüğe göndermeyi başardı ve küresel sermayeye en önemli darbelerden birisini indirdi.

Savaş ve ABD emperyalizmi

1995 yılında Fransa'da işçiler isyan ederek yeni liberal politikaları ve küreselleşmenin kaçınılmaz ve boyun eğmemiz gereken bir "nesnel olgu" olduğu yalanlarını yıkarken, birkaç sene 1999 yılında Seattle'da patlayan antikapitalist hareketin de temellerini atıyordu.

Antikapitalist hareket kısa sürede küresel bir mücadele patlamasına dönüştü. Dünyanın bütün ülkelerinde küresel sermayenin merkezi kurumlarına karşı, kampanyalar halinde örgütlenen birleşik eylemler yepyeni bir politik hareketin gelişimini de müjdeledi.

ABD emperyalizmi, 11 Eylül saldırılarından hemen sonra intikam için Afganistan'a saldırdığında, hareketimizin geri çekileceğini düşünenler büyük bir hata yaptıklarını gördüler. Antikapitalist hareket, kısa sürede, savaş karşıtı hareketle örtüştü, içinden çok daha geniş, yaygın, politik bir savaş karşıtı hareket çıktı.

ABD Irak'a saldırmadan önce, eşi benzeri görülmemiş bir politik radikalleşmeyle, tüm dünyada milyonlarca insan emperyalizme kafa tuttu.

Bugün tüm canlılığıyla yaşadığımız, şekillenmesine yardımcı olmaya çalıştığımız yeni liberal

politikalara ve savaşa karşı hareketin geleceği, hala ABD'nin işgal politikalarına vereceği yanıtla belirleniyor.

Hareketin geleceği, ABD'nin Irak işgalinin geleceğiyle çok yakında ilgili.

Pentagon'un açıkladığı ABD Ulusal Savunma Stratejisi (USS), ABD emperyalizminin dünyaya nasıl bir nizam vermek istediğini göstermesi açısından, hareketimizin geleceğini de çok yakından ilgilendiriyor.

USS şu önemli tespitleri içeriyor: Bush, a) önleyici savaş doktrinine devam edecek, b) yedi despot ülkenin düzeltilmesi için müdahale edecek, c) Çin, Rusya ve Venezüella gibi ülkeler ABD türü demokrasi ve piyasa ekonomisine açılacak, ABD d) nükleer ve konvansiyonel silah geliştirecek, e) baş düşman ilan edilen İslami terörizmin hesabı, İran'la birlikte görülecek.

ABD'nin bu cüretkar stratejisine karşı vereceğimiz cevap, hareketimizin geleceğini de belirleyecek.

Bir yandan devam eden Irak direnişi, diğer yandan Bush karşısında asla geri adım atmayan küresel savaş karşıtı hareket, USS belgesinde cüretkar ve kanlı adımlar atacağını ilan eden ABD emperyalizmini köşeye sıkıştırdı.

Bush'un halk desteği en dipte. Francis Fukuyama gibi sağcı ideologlar Bush'u ve neocon egemen sınıfı terk etmeye başladı. ABD ordusu, süper askeri gücüne rağmen, Irak halkının direnişi karşısında, cinayet işlemekten başka hiçbir adım atamaz hale geldi. ABD ve İngiltere'deki savaş karşıtı hareketler, devasa boyutlarıyla, ABD savaş maki-

nesini sürekli teşhir ediyor.

Aslında, bugün, Bush ve ekibinin politik olarak mağlup olduğunu söylemek mümkün. Bu yüzden, hareketin geleceği, her şeyden önce, ABD emperyalizmine karşı, daha yaygın, daha güçlü ve popüler kampanyaları nasıl inşa edeceğimize bağlı. ABD'nin İran'a saldırmasını engellemek ve Irak'ta saplandığı batağın içinde boğulmasını sağlamak için aralıksız protesto eylemlerine devam etmeliyiz.

Sola kayan kıta

Hareket, Latin Amerika'da da çok sert biçimler alarak gelişiyor. Sınıf mücadelesi, kitlelerin aşağıdan eylemleri Latin Amerika'yı küresel kapitalizm açısından lanetli bir yere dönüştürüyor. Chavez ve Morales gibi liderler, kitlelerin mücadelesiyle yükseldiler. Bolivya'da devrimci durum yaşanıyor. Tüm kıtada istikrarsızlık son sürat geliyor ve yeni liberalizme karşı, suyun özelleştirilmesinden, tarım işçilerinin eylemlerine kadar Latin Amerika halkları her an ayakta.

Venezüella'dan Tarık Ali'nin aktardığı gibi, mücadele eden insanlar, Irak halkıyla güçlü dayanışma bağlarına sahipler. Çünkü Irak halkının kendileri için de direndiğini biliyorlar.

Hareket, geleceğini, Latin Amerika'nın ABD emperyalizmine, kapitalist şirketlere ne ölçüde direneceğiyle de çizecek.

Çok açık ki ABD emperyalizmi, Venezüella'ya, Bolivya'ya saldırmak için ya da başka yöntemlerle müdahale etmek için fırsat kolluyor. Irak'ta işini istediği gibi kısa sürede bitirememiş

olması, başka bir deyişle Irak halkının ve küresel savaş karşıtı hareketin direnişi, ABD emperyalizmine fırsat vermediği için, Latin Amerika'da küresel kapitalizme karşı direniş nefes alma şansını buluyor.

Yeni bir sol

Yeni liberalizm ve savaşa karşı hareketler, geleneksel sosyal demokrasinin yeni liberal ve savaş yanlısı politikaların uygulayıcısı olduğu ülkelerde yeni sol arayışların şekillenmesinde önemli bir odak olmayı başardılar. Bu açıdan hiçbir model olmasa da İngiltere'de RESPECT, Almanya'da Sol Parti, İskoçya Sosyalist Partisi, Hollanda'da Sosyalist Parti, Danimarka'da Kızıl-Yeşil İttifak, İtalya'da seçimlere katılan Merkez Sol Birlik Koalisyonu ve Brezilya'da Lula'nın partisinden kopanların oluşturduğu yeni sol parti gibi çok sayıda örnek önemli seçim başarıları elde ediyor.

or.

Bu sol partiler, kitlelerdeki radikalleşmenin ifadesi olarak, sola kayışın hızını ve egemen sınıfların istikrarsızlığını gösteren son derece heyecan verici deneyimler. Tüm bu yeni birleşik sol partilerin şekillenme hızı, hareketin geleceğinde çok belirleyici.

Sosyal demokrasinin krizinin ve kitlelerdeki sola kayışın ürünü olan, sosyal hareketlerin, savaşa ve yeni liberal politikalara karşı kampanyaların üzerinde yükselen, hareketin aktivistlerini temel bir, kaç talep etrafında birleştirebilen yeni solun küresel şekillenme hızı hareketin geleceğinde çok temel bir rol oynayacak.

İşçi sınıfı

Seattle'da anti kapitalist patlama 1999 yılında yaşandı. Yani altı yıldır bu hareket devam ediyor. Altı yıl, uzun bir süre olarak görmek, hareketin ömrünü tayin etmek isteyenler açısından büyük bir yanılğı

olur. Bu hareketin daha başında olduğu, daha küresel kapitalizmde yaratacağı çok şiddetli sayısız sarsıntının bizi beklediği çok açık.

Bu yüzden, hareketin geleceği, hareketin daha genişlemesi için, çok daha kapsayıcı olması için atılacak sayısız adıma bağlı.

Bu adımlardan en önemlisi, işçi sınıfının hareket içinde çok daha aktif bir biçimde yer alması için mücadele etmektir. Fransa, işçi sınıfı sahne aldığı mücadelenin kazanma konusunda ne kadar kararlı bir hal aldığına da gösterdi. Fransa'da işçi sınıfının şöyle bir sahneye çıkması bir de işyeri işgalleri, kazanana kadar genel grevler gibi kalıcı mücadele yöntemleriyle hareketin merkezine oturduğunda, tüm kampanyaların ve genç kuşak aktivistlerin işçi sınıfının bu eylemleriyle birleştiğinde karşılaşacağımız devrimci manzara hakkında bazı fikirler elde etmemizi sağlayan küçük gelişmelerdi.

Hareketin geleceğinde, işçi sınıfının hareket içinde nasıl bir rol oynayacağı en belirleyici etken olacak. Harekete işçi sınıfının en geniş kesimlerinin katılımı içim çalışan, birleştirici, enternasyonalist, kadınların ve gençlerin en önünde olduğu, daima ezilenlerin yanında olan, kampanyaları birbirine bağlayan sosyalistlerin mücadelesi de hareketin geleceğinde önemli bir faktör olmaya devam ediyor.

Başka bir dünyayı kurmak için bu ölçüde geniş ve zengin olanaklar varken, yapılması gereken sürekli hareket halinde olmak, sürekli sokakta örgütlenmektir.

RESİM

Picasso, modernizm ve Avrupalı olmayanlar

John MOLYNEUX

İrçılık ve çokkültürlülük tartışmalarında "medeniyet" ve "kültür"-ün gelişimi sorunları hiçbir zaman gündemden düşmedi. Pek çok ırkçı ideolojinin temelinde medeniyetin gelişmesinin aslen Avrupa veya Batı kökenli bir olgu olduğu yatar.. Gerçekte, medeniyet -şehirlerde yaşam, okur yazarlık, yasalar, vb- ilk önce, hiçbiri Avrupa'da bulunmayan üç ana bölgede gelişmiştir: Irak'tan Mısır'a kadar olan hilal şeklindeki verimli tarım arazileri, yani Ortadoğu, kuzey batı Hindistan ve güney doğu Çin. Dahası Ortaçağ Avrupası Çin ile ya da Ortadoğu ve Kuzey Afrika İslam medeniyetleriyle karşılaştırıldığında acınacak derecede geri kalmıştı.

Ancak, temel tarihsel gerçekleri kabul edenler bile, hala "modern kültür" ve "modernizm" in tamamen bir Avrupa (ve bu yüzden "beyaz") yaratımı olduğu fikrine sıkı sıkı sarılırlar. Ve yine ırkçılık karşıtı kampta, farklı kültürlerin eşit ya da "eş derecede geçerli" ama yine de ayrı ve içsel olarak ayrı etnik veya ırksal gruplara bağlı olduğunu düşünenler bulunmaktadır. Bu nedenle farklı kültürleri korumaktan ve otantikliklerini sürdürmekten, dış etkilerle bozulmasına direnmekten (örneğin, ırkların karışmasına karşı çıkmaktan) söz ederler.

Kültürün nasıl geliştiğine dair tüm bu görüşlere karşı, eserleri ve kariyeriyle tüm modern sanatçıların en muhteşemi olan Pablo Picasso çarpıcı bir mücadele vermiştir. 20. yüzyılın başında Picasso sanat dünyasının "mavi" ve "gül" olarak adlandırılan dönemlerinin çalışmalarıyla yükselen yıldızıydı. Bu dönem eserleri her ne kadar duygusal olsada temelde güçlü olan, yoksul ve marjinalleşmişlerin tasvirlerini içeriyordu.

Amansız Bakışlar

Daha sonra 1907'de Picasso Les Femmes d'Alger (Oversight) adlı tablosunu yaptı. Bu tabloda, bir İspanyol genelevinde

gelecek müşterilere kendilerini sergileyen ve izleyicinin gözlerinin içine bakan beş kadın figürü vardır.

Bu tablo kübizmin ve tüm modernist sanatın gelişmesine kapı açtı. Zamanında yalnızca var olan yapıyı değil Picasso'nun Georges Braque ve Henri Matisse gibi tüm avangard sanatçı arkadaşlarını da derinden sarstı.

Pek çok sarsıcı özelliği arasında, diğer üç kadın antik İberya kültüründen imajlarla çizilmişken iki kadının kafalarının Afrika maskelerini andıran biçimde resmedilmiş olması vardır.

Marksist sanat eleştirmeni John Berger Les Femmes d'Alger tablosunu "hayata, Picasso'nun bulduğu gibi, cepheden saldıran bir isyan" olarak tanımlar. Ve Afrika maskeleri imajı bunun bir parçasıdır. Fakat Picasso'nun eserlerinin gelişimine bakarsak Afrika sanatının kullanımının daha derin bir önemi olduğunu görürüz.

Picasso'nun Afrika sanatında bulduğu şey dünyaya yeni bir bakış ve dünyanın yeni bir biçimde temsilinin ve yeni bir sanat kavrayışının anahtarı veya anahtarlarından biridir. Egemen Avrupa sanat geleneğinden bu kopuş (kopuş on yıllardır sürüyordu) daha öncekilerden çok daha belirgindi.

15.yüzyıldan -kapitalizmin yükseliş çağının başı- bu yana Avrupa resim ve heykeli fiziksel dünyanın natüralist bir temsiline ulaşmaya odak-

lanmıştı. Nesnelerin, insanların ve sahnelerin, özellikle de mülk, toprak ve zengin ve güçlülerin ortaya çıkışının az yada çok sahici kopyalarının yapmaya çalışıyordu. Picasso'yu etkileyen Afrika heykelleri sanatın rolünün tamamen farklı oldu pre-kapitalist toplumun ürünleriydi. Saraylarda ve müzelerde sergilenmek için değil günlük hayatta, özellikle de ritüellerde kullanılmak için yapılmıştı. Amacı statü ya da mülkiyetin naturalist taklidi değil, "ruhsal" (duygusal-psikolojik) gücün ifadesiydi.

Bunu, burjuvazinin ve aristokrat sanat akademisinin bütün geleneklerine isyan eden Picasso gibi bohem sanatçılar için kullanışlı bir kaynak haline getiren şey buydu.

Sadece bir büyük modernist resmi etkileyen bir Afrika sanatı olsaydı, rastlantısal olarak görülüp bertaraf edilebilirdi. Ama öyle değildi.

Bir bütün olarak Picasso ve Braque'ın kübizmindeki ve Picasso'nun daha sonraki eserleri üzerindeki Afrika etkisi bir manifestoydu. Üç Dansçı ve hatta Guernica gibi tablolar Les Femmes'de ulaşılan kopuş olmaksızın imkansız olurdu.

Doğrudan etki

Afrika sanatından doğrudan etkilenen pek çok başka sanatçı da vardır. Bunlar arasında Matisse, André Derain ve Maurice de Vlaminck, modernist heykelin öncüsü Constantin Brancusi, Alman ekspresyonistler Paul

Klee ve Amedeo Modigliani ve heykeltıraş Alberto Giacometti de bulunuyordu.

Bu, esinlenmenin Avrupalı olmayan pre-kapitalist kaynaklarına daha büyük bir yönelişin parçasıydı. Bu olgu empresyonistlerin ve Vincent van Gogh'un Japon taşbasması resimlere karşı duyduğu coşkudan, Paul Gauguin'in önce Bretenya'ya ardından Tahiti'ye fiziksel göçüne, Henri Rousseau'nun "primitivist" vahşi orman sahnelerine, Henry Moore'un Maya heykellerinden esinlenmesine, "damla" tablolarında Yerli Amerikalıların (Navajolar) kum karıştırma tekniğinden esinlenen Jackson Pollock'a kadar pek çoklarında göze çarpar.

Bu eğilim görsel sanatlarla sınırlı değildir. Afrika kökleri bulunan blues ve cazda, Ezra Pound'un Çin şiiri çevirileri, DH Lawrence'ın Meksika'ya yolculuğunda etkili olmuştur.

Politik olarak bu genel eğilim oldukça muğlaktır. Picasso'nun durumunda olduğu gibi eğilim ve hatta anti-emperyalist mücadelelerin bir işareti olabilir. Ama aynı zamanda "egzotik" gibi sömürgeci kavramlarla, hatta Pound ve Lawrence'da olduğu gibi "ırk" ve "kan" gibi faşist fikirlerle de ilişkili olabilir.

Ama yine de bunların hepsinde Avrupa geleneklerine farklı dil, ritim ve görsel sunum modelleri arayışı vardı. Bunlar daha sonraları, yeni bir şeyler, modernist sanat üretmek için modernitenin güçleriyle -elektrik şebekesi, otomobiller, uçaklar ve kentin bitmek bilmez vesvesesi- bir bağ kurdular.

Picasso örneği ve bir bütün olarak o dönemin gösterdiği şey kültürlerin sabit ve kapalı kutularda durmadığı, karşılıklı etkileşim ve birbiri içinde dinamik bir eriyip birleşme yoluyla geliştiğidir.

Bu durum eski Mısır'ın Yunanlılar üzerindeki etkisinden beri daima böyle olmuştur. Ama günümüzün emperyalizm ve küreselleşme çağında her zamankinden daha geçerlidir.

KİTAP

Ben Bu Devrimi Sevdim

En eğlenceli bir devrim anlatımı

AykırıYayınlari'nden çıkan Ben Bu Devrimi Sevdim adlı kitabı herhalde bugüne kadar yayınlanmış en eğlenceli devrim anlatımı. Kitabın arka kapağında yer alan "bir devrimde sadece kan değil, mizah da vardır" ifadesi nasıl bir kitap okuyacağınızı anlatıyor.

Kitabın yazarı DSİP'in İngiltere'de ki kardeşi örgütü SWP'nin de üyesi olan Mark Steel zaten ünlü bir komedyen. Ancak yanlış anlaşılmasın, Mark Steel'in kitabının sınıf perspektifleri çok sağlam. O her gelişmeye olduğu gibi Fransız Devrimi'ne de sınıflar mücadelesi perspektifinden bakıyor ve bize eğlenceli, kolay okunur bir dille Fransız Devrimi'ni hikaye ediyor.

Önsöz'de "Bugün, yine yenilmez görünen bir süper güç dünyayı esir almış durumda. Bu yüzden, bir zamanlar yine yenilmez görünen bir başka hanedanın bazı çamaşırcı kadınlar, köleler ve bir postacı tarafından nasıl devrildiğini tekrar anlatsam, fena olmaz diye düşündüm" diyor. Çok ta güzel anlatıyor.

Ancak kitabın çevirisinde bazı küçük sorunlar var. Mark Steel'in mizahı bazı yerlerde "Nasreddin Hoca" hikayeleri ve bütünüyle Türk mizah anlayışı ile yapılan uyarlamalarla "süsleniyor" ki bu biraz can sıkıcı. Ama buna rağmen gene de güzel bir çeviri. Mutlaka bir tane alın ve keyifle okuyun. Ben İngilizcesini elime aldığımdaya hiç elimden bırakmadan bitirmiştirim.

Doğan Tarkan

Ben Bu Devrimi Sevdim

Mark Steel

Çeviren Ali Çakıroğlu, Aykırı Yayınları,

280 sayfa, 16.50 YTL

Marksizm 2006'da Karakedi Kitabevi'nden %10 indirimli alabilirsiniz.

SİNEMA

Guantanamo Yolu

Cehennem'in anlatımı

İngiliz vatandaşı 4 genç içlerinden birisinin düğünü için Pakistan'a giderler. Orada Cami'de dinledikleri bir vaaz sonucu Afganistan'a geçerler.

Afganistan'da bir dizi olayın sonucu ABD yanlısı Afgan birliklerinin çevirdiği bir Taliban kasabasına giderler. Yolda otobüslerine bomba isabet eder. Hemen herkez ölür. Dil bilmezler, içme suyundan hastadılar. ABD yanlısı Afganlar tarafından tutuklanırlar. İçlerinden biri kaybolur.

Tutuklanan Ruhel, Şefik ve Asif Amerikan ordusuna teslim edilirler. Son unda Küba'daki Guantanamo hapisanesine gönderilirler.

Daha önce de Afgan mültecilerini konu alan bir filmi ile ödül alan Guantanamo Yolu'nun yönetmeni Michael Winterbottom filmi ile de Berlin Festivali'nde Altın Ayı ödülünü aldı.

Winterbottom gerçek bir olayı bir dokümanter gibi sinemaya aktarmış. Guantanamo üssünde yaşananlar çok çarpıcı. Ruhel, Şefik ve Asif Amerikalılar ve İngilizler tarafından defalarca işkenceden geçiriliyorlar ve Guantanamo'da 2 yıl kalıyorlar. Sayısız işkenceden, dinlerinin aşağılanmasıyla sonra serbest bırakılıyorlar. İşte Batı'nın, Amerikan emperyalizminin demokrasisi.

Guantanamo Yolu savaş karşıtı hareket için bulunmaz bir film. Herşeyi çok çplak ve çarpıcı bir biçimde anlatıyor.

Nurdan DÜVENÇİ

Guantanamo Yolu

Yöneten: Michael Winterbottom

Oyuncular: Riz Ahmed, Farhad Harun, Arfan Umsan, Shahid Iqbal, Jason Salkey, Jacob Gaffney, Mark Holden, Duane Henry, Adam James, Ian Hughes, 95 dakika

marksizm 2006

HAFTASONU
19-20-21 MAYIS
İSTANBUL

YER: KARAKEDİ
İstiklal Caddesi,
Büyükparmakkapı sk, 8/10
Beyoğlu-İstanbul

ayrıntılı bilgi için
0536 - 335 10 19
marksizm2006@hotmail.com

Dünyanın her tarafı kıpır kıpır. Her tarafta hareket var. Latin Amerika'da emekçiler ayakta. Darbelere geçit vermiyorlar. Aşağıdan yukarı örgütler yükseliyor. Emekçiler hazırlanıyor.

Fransa'da işçiler ve öğrenciler birleşince hükümet parlamentodan çıkardığı yasayı geri çekmek zorunda kaldı. Daha önce de Fransız emekçileri Avrupa Birliği Anayasası'na hayır oyu vererek AB projesini çöpe yollamıştı.

Türkiye'de ise genel sağlık sigortası yasasına karşı yapılan referanduma 3 milyona yakın insan katıldı ve yasaya hayır dedi.

Bu koşullarda toplanan Marksizm 2006, 3 gün sürecek bir tartışma platformu. Hareketin çeşitli sorunlar Marksizm 2006 toplantılarında ele alınacak ve tartışılacak.

Sizde katılın, çevrenizdeki aktivistlerin katılmasına yardımcı olun.

Yaşanan medeniyetler çatışması mı?

11 Eylül ile başlayan sürece Bush yönetiminin cevabı "haçlı seferi" oldu. Oğünden bugüne Batı dünyasını yoğun bir İslam korkusu sardı. Türkiye'de de kendilerini laik sanan belli kesimler aynı korkuyu yayıyorlar. Ama acaba politik İslam bugün bir sorun mu yoksa yanyana durulması gereken bir akım mı?

Antikapitalist hareketin geleceği ve solda alternatif arayışları

1999 sonunda ABD'nin Seattle kentinde başlayan hareket yükselerek devam ediyor. Egemen sınıflar ise tam tersine hareketin bittiğini, gerilediğini anlatmaya çalışıyorlar ama her seferinde karşılarına yeniden güçlü bir hareket dikiliyor. Bu arada birçok ülkede oluşan yeni sol partiler emek hareketinin ileri sıçramasına büyük katkıda bulunuyorlar.

Marksizm 2006'da yer alacak konuşmacılardan bazıları:

Maria Styllou, Mete Çubukçu, Ufuk Uras, Metin Yeğin, Doğan Erbaş, Hakan Tahmaz, Roni Margulies, Ümit Şahin, Yıldız Önen, Ragıp Duran, Mustafa Ercan, Şenol Karakaş, Tayfun Mater, Doğan Tarkan, Hayri Kozanoğlu

Savaş ve emperyalizm

ABD Irak'ta tam bir çıkmaz içinde. Bir dizi yalan söyleyerek Irak'a saldıran ABD şimdide aynı türden yalanları ileri sürerek İran'a saldırmak istiyor. Savaş karşıtı hareket ise Irak saldırısı öncesinde olduğu gibi gene ayakta.

Kapitalizm sonrası yaşam

"Başka bir dünya mümkün" hareketin en önemli sloganlarından birisi ve etkisi giderek hızla yayılıyor. Her gösteride, her mücadelede, her toplantıda bu slogan öne çıkıyor. Kapitalizmin sömürsü ve baskısı karşısında özgürlük ve eşitlik isteyenler için bu düzenden sonra nasıl bir dünya istediğimizi tartışmak son derece önemli.

Küresel ısınmayı nasıl durdurabiliriz?

Kapitalist talanın bir sonucu olarak dünyamız hızla ısınıyor. Esas olarak fosil yakıtlarının kullanımı bu ısınmanın başlıca nedeni. Dünyamız acil tedbirler alınmazsa insan yapısı muazzam bir felakete karşı karşıya ve bu felaket her an patlayabilir.

Medya ve direniş

Medya hayatımızın her alanını kontrol ediyor. Her gün medya tarafından fikir bombardımanına uğruyoruz. Herşeyi medya patronlarının sınıfının bakış açısı ile anlatıyorlar. Bu medyaya karşı ne yapabiliriz ve acaba medya gerçekten çok mu güçlü. Onun etkisini kırabilir miyiz?

Dünyanın solundaki kıta: Latin Amerika

Arjantin'deki IMF karşıtı ayaklanmadan bu yana dünyanın bu en yoksul ve talana uğramış kıtası hızla sola kayıyor. Hemen hemen bütün Latin Amerika ülkelerinde sol bir rüzgar esiyor. Venezüella'da ise Chavez'in Bolivarçı Devrimi yaşanıyor.

Kürt sorununda çözüm yolları

Kürt sorununda önemli gelişmeler var. Bir yanda Diyarbakır ve birçok başka kentteki ayaklanmalar, diğer yanda artan devlet baskısı. Çatışmalar yoğunlaşıyor ama bu arada "sorunun çözümü gündemde". Sosyalistlere ise önemli görevler düşüyor.

SON SÖZ

19-21 Mayıs'da Marksizm 2006 toplanıyor. Herşeyden Marksizm'in katılımını çoğaltmak için çalışmak zorundayız. 3 gün boyunca 8 toplantıda çeşitli sorunlarımızı tartışacağız. Ardından 3 haziran mitingi geliyor.

Miting Ankara'da. 3 Haziran Küresel Eylem Grubu için hayati bir öneme sahip. Her yerde 3 Haziran için çalışmak, katılımı yükseltmek zorundayız. Ve tabii ABD'nin İranza saldırısı her gün gündeme daha çok oturuyor. ABD'nin çeşitli yetkilileri İranza saldıracaklarını artık açıkça ifade ediyorlar. Atina'da toplanan ASF Eylül ayında bir haftalık bir küresel eylem kararı

aldı. Biz şimdiden bu küresel eyleme hazırlanmalıyız. BAK standları, toplantılar bildiri dağıtı en önemli işimiz. BAK'ı aşağıdan yukarı bir kere daha örgütlemeliyiz. Ve son olarak DSİP'in inşası. Bir süredir üye kazanımı hızlandı. Bunu daha da hızlandırmak gerekir. Ancak DSİP hareketin dışında değil, ancak tam merkezinde büyüyebilir.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadeledenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı

aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperya-lizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz.

Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapita-listidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

DSİP BÜROLARI

● Ankara

Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 - Kızılay
0535 - 514 11 73

● Kadıköy

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 - Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

● Beyoğlu

İstiklal Cd. Büyükparmakkapı Sk. Hayat Apt. Kat: 4 - Beyoğlu
0536 - 259 73 64

● İzmir

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403, Konak
0537 - 624 49 08

● Akhisar: 0544 - 515 62 59

● Bursa: 0535 - 422 39 65

● Denizli: 0543 - 476 27 88

● İzmit: 0537 - 940 58 95

● Karabük: 0533 - 772 54 93

● Kütahya: 0544 - 515 62 59

Ayrıntılı bilgi için: 0536 - 335 10 19

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.

■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:

Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal Cad., Büyükparmakkapı

Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası

■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Yazışmalarınız için:

sosyalistisci@gmail.com

NÜKLEER ENERJİYE HAYIR

Dünyanın birçok ülkesinde nükleer santraller kapatılırken Türkiye'de AKP hükümeti nükleer santral yapmaya karar verdi.

Açık ki AKP'nin bu kararında etkili olan başlıca faktör, nükleer lobisinin maddi katkıları.

Nükleer enerji santralleri şimdilerde "temiz enerji" olarak sunuluyor. İddiaya göre nükleer santrallerin pisliği yok.

Bu koca bir yalan. Herşeyden önce nükleer enerji santrallerinin atığının radyasyonu binlerce yıl etkisini sürdürüyor ve bilindiği gibi radyasyon başta kanser olmak üzere bir dizi hastalığa neden olmaktadır.

Santral atıkları ne yapılırsa yapılsın ortadan kaldırılamıyor ve binlerce yıl boyunca radyasyon ölüm saçıyor.

Öte yandan artık iyi biliniyor ki son 50 yılda sayısız nükleer kaza oldu.

En çok bilinen kaza Çernobil santralının patlaması. Bu kazada ölenlerin sayısı tam olarak bilinmiyor ama kayıplar korkunç derecede büyük. Üstelik sadece santralın olduğu bölgede değil, çok daha geniş bir alanda etkili olan bir felaket oldu. Ve felaketin etkileri hala sürüyor. Hala sakat çocuklar doğuyor.

● NÜKLEER ENERJİ PAHALIDIR

● NÜKLEER ENERJİ TEHLİKELİDİR

● NÜKLEER ENERJİ KİRLİDİR

● NÜKLEER ENERJİ SAVAŞÇIDIR

● NÜKLEER ENERJİ ÖLDÜRÜR

● NÜKLEER ENERJİ TERÖR SALDIRILARININ HEDEFİDİR

● URANYUM MADENCİLİĞİ ÇEVREYİ TAHRİP EDER

● NÜKLEER ENERJİ MERKEZİDİR, BÜYÜK ENERJİ KAYIPLARINA NEDEN OLUR

● NÜKLEER ENERJİ ANTI-DEMOKRATİKTİR

● YAŞANABİLİR BİR GELECEK İÇİN GERÇEK ÇÖZÜMLER MEVCUT

Ama nükleer kazaların tek örneği Çernobil değil. İrili ufaklı yüzlerce nükleer kaza var. Her biri çevreyi ve insanları ağır bir biçimde tahrip etti.

Şimdi AKP hükümeti Sinop'ta nükleer santral kurmak istiyor. Sadece Sinop değil bütün Karadeniz kıyıları ve çok daha geniş bir alan tehdit altında.

Bir iddia da nükleer santrallerin daha ucuz olduğu. Bu da bütünüyle yalan. Güneş enerjisi, rüzgar enerjisi çok daha ucuz. Üstelik bunlar temiz ve yenilenebilir enerjiler.

AKP hükümeti Sinop'a nükleer santral yapmak istiyor ama Sinoplular nükleer santrali istemiyor. Nisan ayında yaptıkları mitingle bunu gösterdiler. Bütün Sinop "nükleere hayır" dedi.

Şimdi Nükleer Karşıtı Platform ve Küresel Eylem Grubu 3 Haziran'da bu kez Ankara'da bir miting yapacak.

Geleceğimizi korumak için, temiz bir çevrede yaşamak için, büyük bir felakete uğramamak için nükleere hayır diyeceğiz.

Siz de katılın bir kişi daha fazla olalım. Sesimiz daha gür çıksın. AKP hükümeti sesimizi daha güçlü duysun.

Küçük ama devrimci bir miting!

İsmi lazım değil, bir parti Ankara'da Tandoğan meydanında yapılan 1 Mayıs eylemine katılmadı. Bu parti, Tandoğan'daki eylemi "devrimci" bulmadığı için Abdi İpekçi parkında bir miting gerçekleştirdi.

Miting diyorum ya baya baya miting: Ses sistemi, kürsü falan. Teknik hazırlıkları yapılmış bir miting. Kaç kişi vardı bu mitingde? On dokuz (19).

Tandoğan'daki eyleme neden katılmadı bu parti? Çünkü Tandoğan'daki eylem "devrimci" değildi. Ama on dokuz kişinin katıldığı "miting" devrimci oluyor. Üstelik bir tane afiş asmadan, bir tane bildiri dağıtmadan hazırlanan bir miting!

Sosyalist İşçi'nin 251. sayısında yayınlanan "Küçük daha mı güzel?" başlıklı yazıya verilmiş bir cevap gibiydi adeta bu "devrimci miting". "Küçük daha devrimci"!

Tandoğan'daki mitinge katılan örgütler ise en azından ayrı mitingler yapmadılar ama bayrak, pankart ve slogan yarışları her yıl olduğu gibi bu yıl da olanca hızıyla devam etti. Beşerli kortejler, askeri sıralar ve "en devrimci" sloganların diğer eylemcilerden daha gür haykırılması telaşı vardı. İki eylemde de, hareket veya işçi sınıfı kaygısından çok "kendi örgütüm" kaygısı ön plandaydı.

Bir de; nükleer karşıtlığından, bölgede ve Irak'ta barış talebine; küresel ısınmadan, sınıf dayanışmasına hareketin önemli başlıklarını sloganlarına yansıtan ve umudu taşıyan farklı bir eylem biçimi vardı eylemde. Herkesin kendini ifade edebileceği; çeşitli kampanyalardaki aktivistleri buluşturan bir kortej. Bu kortej, tıpkı Küresel BAK kortejleri gibi yürüyüşte sayısını arttırdı.

Başka bir dünyayı kazanmak istiyoruz, kazanabiliriz. Yeter ki, insanların da bu isteğini haykırabileceği alanlar yaratalım.

Ersin TEK

Nükleersiz bir dünya
nükleersiz bir Türkiye